

Bogoljub

Kapela sv. Cirila in Metoda v Rimu

Julij 1934

VSEBINA:

Mala roža. Povest v verzih. 7. Gospodov klic. (S. S.) — Razprave: Bronasti glasniki božji. (Dr. Fr. Jaklič.) — Ali jih je treba? (A. C.) — Čistost. (— S.) — Zgodovina naj govori. — Kaj je lepega po svetu? (J. Kalan.) — Pesmi: Novomašni pozdrav I. II. (Joža Vovk.) — Najdražji zaklad. — Sv. brata Ciril in Metodij. (Fr. Neubauer.) — Na Marijinih potih: Z Marijinih gredic. 7. Svetnice... (J. Langerholz.) — Na cilju: V soju Eucharistije. — Življenja Cerkve: Po svetu, po domovini, po Mar. družinah. — Duhovne vaje. — Odgovori. — Dobre knjige. — Razno. — Odpustki. — 8 slik v bakrotisku.

Cena »Bogoljuba«:

na umetniškem papirju 30 Din, na navadnem 20 Din; v Avstriji 3 Š, v Italiji 8 Lir, v Čehoslovaški 15 Kč, v Franciji 12 fr., v Ameriki —50 Dol.

Spisi, prošnje, zahvale, vprašanja se pošiljajo na naslov: Uredništvo »Bogoljuba« v Ljubljani, vse drugo pa na naslov: Uprava »Bogoljuba« v Ljubljani.

Koledar Apostolstva molitve za julij 1934.

Glavni mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu:
Zgledna ljubezen do bližnjega

Misijski mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu:
Skorajšnje spreobrnjenje domačinov in brahmanov v Indiji

Mesečni zavetnik: Sv. Lucija, mučenica (6.).

Dnevi	Godovi	Posebni dnevni nameni	Vedno češčenje sv. R. T.	
			Ljublj. šk.	Lavant. šk.
1 Nedelja	6. pob. Sv. Kri	Milosti svetega leta	Ljublj., Trnovo	Zibika
2 Poned.	Obisk. M. D.	Romarji in izletniki	Draga	Sladka gora
3 Torek	Leon II. papež	Sv. oče in njegovi nameni	Komenda	
4 Sreda	Urh škof	Kat. Cerkve v Jugoslaviji	Smednik	Dramlje
5 Četrtek	Ciril in Metod	Apostolstvo sv. Cir. in Met.	Ljublj., Sv. Krišt.	Kalobje
6 Petek	Lucija mučenica	Slepci in njih zavodi	Radomlje	Slivnica
7 Sobota	Vilibald škof	Zaročenci in zakonski	Ljublj., žen. bol.	Sv. Štefan
8 Nedelja	7. pob. Elizabeta	Letošnji novomašniki	Št. Peter p. N. m.	Sv. Vid p. Orob.
9 Poned.	19. muč. Gorkum.	Verska zavest in odločnost	Golnik	Žusem
10 Torek	Rufina in Sek. d. m.	Ponižanje sovrašn. Cerkve	Domžale	Nova cerkev
11 Sreda	Pij I. papež	Naši školje in škofije	Zdihoval	
12 Četrtek	Moh. in Fort.	Mohorj. družba. Dober tisk	Žužemborg	Vojnik
13 Petek	Marjeta dev.	Skupna molitev v družini	Čemšenik	
14 Sobota	Bonaventura c. uč.	Franciškanski redovi	Kamnik, tranč.	Kapela, boln.
15 Nedelja	8. pob. Henrik kr.	Dobra letina	Borovnica	Vitanje
16 Poned.	Karmel. M. B.	Karmeličanke. Mar. družbe	Češnjice	
17 Torek	Aleš spoznavavec	Dijaki na počitnicah	Vranja peč	Dobrna
18 Sreda	Kamil Lelij spozn.	Bolniki in njih srežniki	Ljublj., spl. boln.	
19 Četrtek	Vincencij Pav. sp.	Lazaristi in usmiljenke	Ljublj., lazaristi	Sv. Martin
20 Petek	Hieronim Em. sp.	Naši fantje pri vojaki	Prečna	Črešnjice
21 Sobota	Danijel, Prakseda	Trpeči in preganjani	Prežganje	Frankolovo
22 Nedelja	9. pob. M. Magd.	Spreobrnjenje velikih grešn.	Sodražica	Št. Jošt
23 Poned.	Apolinar mučenec	Duhovniki in njih dela	Studenec, blaz.	Gornji grad
24 Torek	Kristina dev. muč.	Javna dostojnosti in sramež.	Ljublj., Licht.	
25 Sreda	Jakob apostol	Naši možje in fantje	Ljublj., Sv. Jak.	Koprivna
26 Četrtek	Ana mati M. D.	Svete matere in otroci	Šk. Loka, kapuc.	Ljubno
27 Petek	Pantaleon muč.	Naši misijonarji in naraščaj	Voglje	Sv. Frančišek
28 Sobota	Viktor I. pap. muč.	Pogosino sv. obhajilo	Ljublj., Leonišč.	Rosulje
29 Nedelja	10. pob. Marta d.	Posvetitev družin Srcu Jez.	Tržič, Dekl. dom	Solčava
30 Poned.	Abdon in Senen	Naša Katoliška akcija	Kostanjevica	Rečica
31 Torek	Ignacij Lojol. sp.	Družba Jezusova. Umrli	Ljublj., Sv. Jož.	Javorje

Dr. Franc Derganc, kirurg, šef-primarij v p.

Inserirajte v Bogoljuba!

Pozor! Lepe in trpežne čevlje ročnega dela, copate in sandale, kakor tudi perilo, nogavice, rokavice, halje, predpasnike in krstne opreme Vam nudi po najnižjih cenah trgovina pri

Pavli Videmšek, Ljubljana, Sv. Petra c. 19

BOGO LJUB

P * O * M * A * R * I * J * I * K * I * E * Z * V * S * V

JULIJ

XXXII. LETNIK

1934

Mala roža

Povest v verzih

7. Gospodov klic

»Pridi z Libanona! Pridi z Libanona!«
»Glas Gospodov kliče. Vabi me v
samoto.

Pojdem in molila bom za Cerkev božjo,
da bo mnogim njeno razodel lepoto.
Pojdem in poklonim žrtev svečenikom:
da se bodo vneli z jasnih src toploto.«

Taka se je pesem prebudila v srcu,
v nepokojnem srcu mladega dekleta.
Kakor slap mogočen se je hrepenenje
vlilo, v njem kipela je ljubezen sveta.
Domotožna misel plava nad Karmelom,
nad zaprtim domom golobica leta.

Za Pavlino je odšla v Karmel Marija.
Žalostna je Roža za Marijo zrla.
Ob ločitvi druge sestre: se je rana
nad izgubo prve sestre spet odprla.
Vse na zemlji mine. Jezus sam je večni.
Njemu je živela in po Njem je mrla.

Ob večerih tihih, kadar sta s Celino
gledali po nebu, polnem upov bajnih,
večni se je Ženin jima razodeval
v sevajočih zvezdah kakor v črkah
tajnih.

Ni jih mogla noč in ni jih mogel oče
razdružiti kmalu zvezdoglednih vztrajnih.

Kar otrok zakriva, ne ostane skrito.
Roža je na vrtu stala pred očetom.
Ptice so večerno pevale molitev.
Oče se ljubeč je sklonil pred dekletom;
kralj srce je svoje nagnil pred kraljico;
kakor list se nagne pred nedolžnim cvetom.

»Kaj zakrivaš v duši, ljubljena kraljica?«
»Slušaj, kralj! Ljubezen v samostan me
žene.«

»Sklep je tvoj prevélik. Zanj si še
premlada.«
Druge ni besede rekel več nobene.
Vstal je in odšel je z deklico po stezi;
bel odtrgal cvet z gredice je zelene.

»Sprejmi cvet! Pomisli, v kakšni ga je skrbi
Bog ustvaril in do tega dneva hranil.«
Deklica je rek in cvet očetov vzela,
kakor da je zgodbe njene duše znanil.
Morda cvet pomeni ji spolnitev prošnje?
O, da ne bi duše sladek up ukanil!

Niti oče, niti samostan in cerkev
niso bili vneti za visoke sanje
mladega dekleta. Danes zor jim sije,
jutri neizprosna slana pade nanje.
Bog edini vidi: Ali nje je želja
lahen sen mladosti? Ali božje zvanje?

S. S.

Bronasti glasniki božji

V cerkvah je Bog na poseben način pričujoč; že po svoji zunanosti se ločijo od drugih stavb, in njih lepa notranjščina oznanja: tu je božja hiša, daj čast Bogu v njej!

Bog je tudi zunaj cerkve pričujoč. Prostrana ravnina in visoko pogorje, mirna dolina, cvetoči travnik in šumeči gozd so njegovo bivališče. Zato stoji poleg cerkve zvonik in opominja s svojim pozlačenim križem vso okolico, iz zvonika se pa oglašajo zvonovi in nas s svojim polnim glasom spominjajo na Boga, na božje dneve in na božja dejanja. Mali in veliki zvonovi se po večkrat na dan glasijo iz naših cerkev in cerkvic, zibljejo se v višavi in pojejo vesele in žalostne napeve, dajejo Bogu čast in vabijo k molitvi. Med mašo pozvanjajo, da v duhu spremljajo sv. daritev tudi oni, ki niso mogli k nji. Trikrat na dan zapoje zvonovi v pozdrav božji Materi. V petek ob treh zvone v čast Jezusovi smrti. V soboto popoldne in pred prazniki oznanjajo delopust. Ko kdo umira, mu zapoje zvon; zvonovi mu pojo, ko leži na mrtvaškem odru in ko ga neso pokopat. Zvon se oglasi, ko se bliža huda ura, in prosi prizanesljivosti od Boga. Zvon kliče sočutno k ljubezni do bližnjega, ko se posvėti požar, ko ob povodnji reke in potoki prestopajo bregove ali ko prihrume nad župnijo druge nesreče. Zvonovi torej spremljajo dobršen del naše usode, brez njih bi nečesa lepega in pristrčnega pogrešali. Zato ni čudno, da so naši ljudje jokali, ko jim je vojska jemala zvonove, ki so peli že očetom in prejšnjim, morda že davnim rodovom. Zato tudi ni čudno, da ima sv. Cerkev za zvonove dolg in lep posvetilni obred. Izvrši ga škof ali sam ali po svojem odposlancu, izvrši ga pa lahko tudi duhovnik, le da pri tem ne rabi svetih olj.

* * *

Cerkev s posebnim obredom blagoslovi tvarino, iz katere se bo zvon vlit, to je baker in cin ali pa jeklo. Ta zvonovina mora biti že pripravljena za litje in duhovnik moli nad njo:

Vsemogočni Gospod Bog, ki tudi neživim stvarjem daješ čast, da ti služijo: prosimo, vlij svoj blago H slovo na to kovino in daj, da se bo, ko bo tekla v ognjenih tokih, po urejanju tvoje desnice in po varstvu tvoje milosti pravilno zlila in da se bo naredil zvon, ki bo vernike v cerkvi zbiral v hvalo in slavo tvojega imena.

Med molitvijo duhovnik naredi križ nad zvonovino in jo potem pokropi z blagoslovljeno vodo.

Ko je zvon vlit in svetlo uglajen, pridejo z okrašenim vozom ponj. Molitve in obredi, ki ga z njimi škof posveti, so v glavnem že iz 9. stoletja, ko so se po Evropi začeli oglašati prvi zvonovi. Škof oziroma njegov namestnik opravi posvečenje zvona v beli obleki, v obleki veselja. Vsak zvon se posveti na ime kakega svetnika; največji nosi ime zavetnika cerkve.

Ko pride posvečevavec predenj, začne duhovščina moliti sedem psalmov.

Nato blagoslovi škof sol in vodo in zraven moli, da bi moč Svetega Duha po njej prišla na ta zvon; kadarkoli bo pel, naj preganja zlega duha in časne nesreče, vernike pa privablja v cerkev, da bodo z angeli dajali Bogu čast.

Ko je škof sol stresel v vodo in oboje pomešal, začne zvon umivati. Duhovščina nadaljuje z umivanjem, škof pa moli drugih šest psalmov, ki spodbujajo človeka k božji službi; glas zvona je namreč namestnik božjega glasu, ki vabi k bogočastju.

Ko je zvon znotraj in zunaj umit in izbrisan, ga škof na zunanji strani prekriza s sv. bolniškim oljem in moli:

O Bog, ki si po Mozesu zapovedal narediti srebrne trombe, da bi duhovniki trobili ob času daritve in bi se ljudstvo pripravljalo k tvojemu čiščenju: daj, prosimo, naj ta zvon Sveti Duh po H svetli, da bo vernike vabil k sveti cerkvi in k večnemu plačilu. In ko ga bo ljudstvo zaslišalo, naj v njem raste pobožna vera, odženejo naj se vsi sovražni naklepi, hrup toče in sila viharjev; ublaži se naj grom in tvoja močna desnica naj porazi podnebne oblasti: da ko zaslišijo ta zvon, trepetaje pobegnejo pred znamenjem svetega križa, ki je na njem upodobljeno. To naj nam podeli sam naš Gospod, ki je z lesom križa uničil smrt in kraljuje v slavi Boga Očeta s Svetim Duhom.

Za tem maziljenjem molijo navzoči duhovniki 28. psalm, ki opeva glas božji, kot se javlja v viharju, kadar vznemirja vodovje, upogiba drevje, z bliskom in gromom pretresa gore in planjave in s tem razodeva moč Boga, bivajočega v svetišču:

Gospodov grom je nad vodami oblakov, veličastni Bog ustvarja grom.

Gospodov glas je močan, Gospodov glas je veličasten.

Gospodov glas lomi cedre, lomi cedre na Libanonu.

Gospodov glas troši ognjene plamene, Gospodov glas pretresa puščavo, Gospodov glas razkriva gozde.

Med tem psalmom napravi škof oziroma njegov namestnik z u n a j n a z v o n u s s v. bolniškim oljem še sedem križev, znotraj pa s svetlo krizmo štiri. Pri tem izreče ime svetnika, kateremu se zvon posveti, in želi zvonu srečno bodočnost, kot da bi bil živa oseba: »Mir tebi.«

Zdajci dene posvečevavec v kadilnico na žerjavico kadila, miru in drugih dišav ter jo postavi pod zvon, da se z zlahtnim vonjem vse zakadi. Nato pa opravi lepo molitev:

Vsemogočni Gospodar, Kristus, ki si kot človek v ladji spal, ko je morje vznemiril vihar, potem si se pa zbudil in je na tvoje povelje morje utihnilo: pridi svojemu ljudstvu v stiskah dobrotno na pomoč in orosi ta zvon z roso Svetega Duha, da bo njegov glas vselej pregnal sovražnika, k veri vabil krščansko ljudstvo in ga utrdil v Gospodu. In kakor je hrum v ozadju pognal množico sovražnikov, ko je Samuel daroval večnemu Kralju dojno tele, tako naj angelska roka takrat, ko bo šel glas tega zvona skozi oblake, ohranja vernike in jim varuje letino, dušo in telo.

Nato pristopi še diakon v beli obleki, vzame evangelijsko knjigo in poje iz nje evangelijsko, kako je Jezus prišel v Betanijo v Lazarjevo hišo in mu je Marta streгла, Marija je pa poslušala njegove besede. Jezus je tedaj rekel Marti: »Le

eno je potrebno,« namreč skrb za dušo. In to skrb za dušo nam zvonovi po večkrat na dan kličejo v zavest.

* * *

Zvonove, bronaste glasnike božje, je t r e b a s l u š a t i, kadar nam zapojo.

Ko z veseljem pritrkavanjem ali z resnobnim zvonjenjem oznanjajo nedelje ali praznike cerkvenega leta, se naj naše misli zbero na naslednji posvečeni dan.

Ko vabijo k božji službi, se jim radi in pravočasno odzovimo.

Kadar ne moremo v cerkev, pa pozvnanjajo h glavnim delom sv. maše, se vsaj v duhu udeležimo najsvetejše daritve.

Ko zvone k dnevu ali ko se čez dan trikrat zamajejo v proslavo Device Marije, obstojmo med delom in pobožno molimo angelsko češčenje.

V petek popoldne počastimo z njimi trpečega Jezusa.

Ko zvonovi naznanjajo smrt v župniji, molimo za dušo pokojnega in se tudi na svojo smrt spomnimo, da bi bila srečna.

Po večernem Ave nas mali zvon pozivlja k molitvi za trpeče duše v vicah; ne preslišimo ga!

In ko beremo o požarih, povodnjih in drugih nesrečah po svetu, se hvaležno spomnimo na božjo dobroto, ki nas varuje, da zvonovi razmeroma le malokdaj oznanjajo slične nesreče pri nas.

Našim cerkovnikom in zvonarjem, ki skrbno in marsikje prav umetniško ženejo in gibljejo naše posvečene zvonove, pa iskrena zahvala za vse lepe užitke, ki nam jih nudijo! Ko kateremu od njih žalostno zapojo zvonovi, se jih v molitvi še bolj spomnimo!

Dr. Fr. Jaklič.

Ali jih je treba?

Preden povemo, kaj hočemo s tem vprašanjem, opozorimo še enkrat na jubilejno sveto leto, ki bodo njega duhovne dobrine trajale za katoliški svet izven Rima še eno leto. 1900 letnica našega odrešenja vsebuje tudi spomin na postavitev presvete Evharistije, svete daritve in svetega mašništva. Prav zaradi tega je papež Pij XI. pred Veliko nočjo (15. marca) povabil vse rimske duhovnike, redovnike in bogoslovce v baziliko sv. Petra, da se je skupno z njimi zahvalil božjemu Zveličarju za najsvetejši Zakrament in za mašništvo nove zaveze; hkrati je bilo naročeno, naj opravijo enako pobožnost duhovniki po

vsem katoliškem svetu. Nedeljo nato je bil zahvalni dan vernikov v isti namen, veliki četrtek pa svetovni obhajilni dan v zahvalo za milost svete Evharistije.

Ko smo vse to v spominu obudili, pride na vrsto zgornj postavljeno vprašanje v spopolnjeni obliki: Ali je t r e b a d u h o v n i k o v? Večina naših bralcev in bralk bi se utegnila temu vprašanju čuditi, ko je odgovor kar na dlani... In vendar ni odveč, če spomnimo tudi na to vprašanje, saj vidimo in vemo, kakšno sodbo imajo o potrebi duhovništva vodilne osebe n. pr. v Mehiki, na Ruskem in še marsikje.

Prav kmalu bodo škofje posvetili n o -

v omašnike, ki jih bodo nato poslali na delo v vinograd Gospodov. Ko se dobri verniki po želji svete Cerkve v svojih molitvah spominjajo teh novomašnikov, da bi mogli vzorno izvrševati težke obveznosti vzvišenega poklica, se morda čujejo tu in tam tudi pikre in neumestne opazke, ki so v sorodstvu z govorjenjem in pisanjem mehiških ali celo sovjetskih borbenikov proti Kristusovemu kraljestvu na zemlji.

Z ozirom na vse to vprašamo: Čemu nam je sploh duhovništvo? Ali se brez duhovnika človek ne more sam približati Bogu? Ali se ne dobe ljudje, ki govorijo: »Bomo že sami opravili z Bogom!« — Na to bi odgovorili: Bog je vsemočilen. Lahko bi bil pot do zveličanja drugače uredil; saj vemo, da imamo n. pr. za odpuščenje grehov (celo smrtnih) tudi izreden pomoček, ki je v popolni ljubezni do Boga in v popolnem kesanju. Toda — da ne bo zmote — pristavimo takoj: Ali bi mogel človek, ki zametuje mašnika in zakrament sv. pokore (spoved), obuditi popolno ljubezen do Boga, ko Boga samega prav s tem, ker zametuje božjo naredbo za odpuščenje grehov, naravnost žali? Popolno ljubezen in z njo popolno kesanje more obuditi le človek, ki je pripravljen vse storiti, kar dobrotljivi Bog za odpuščenje grehov zahteva.

Jezus je hotel s tem, da je postavil zakrament sv. pokore, in da je pooblastil apostole in njih naslednike za odvezovanje, olajšati delo pokore, (kajti pri spovedi ni ravno potrebno popolno kesanje, saj zadostuje tudi manj popolno [nepopolno], ki prihaja iz manj popolne ljubezni do Boga); obenem je pa hotel človeštvu dati tudi zunanje zagotovilo sprave z razžaljenim nebeškim Očetom.

Pa tudi druge milosti, pridobljene s trpljenjem in smrtjo na križu, je Jezus navezal na vidna znamenja, ki jim pravimo zakramenti. Za delivce zakramentov je pa postavil apostole in njih naslednike: škofe in mašnike. Skratka: postavil je duhovništvo nove zaveze.

Prav o Veliki noči smo se živo spominjali, kako je Jezus naročil apostolom in njih naslednikom ponavljati pri sv. maši na nekrvavi način njegovo krvavo kalvarijsko daritev, ko jim je velel: »To delajte v moj spomin!« — In po vstajenju je bila prva skrb Jezusova, da je dal apostolom in njih naslednikom kot prvi sad odrešenja

pravico odpuščati grehe. Dahnil je vanje in rekel: »Prejmite Svetega Duha! Katerim grehe odpustite, so jim odpuščeni; katerim jih zadržite, so jim zadržani!«

Če je torej Kristus ustanovil duhovništvo nove zaveze, ali ne bomo rekli po pravici, da je brezprimerna drznost, če bi kdo še vpraševal: Čemu duhovščina? Kristus sam je mašništvo in duhovstvo ustanovil. Njegova volja je sveta in odločivna. Mi pa smo in moramo biti hvaležni za to milost, ker nam je tako olajšal pot do večne blaženosti.

Važno je dalje, da vemo, v kakšnem razmerju je duhovništvo nove zaveze do Kristusa. Apostol narodov, sveti Pavel, piše v listu Hebrejcem, da je duhovništvo stare zaveze odpravljeno, v novi zavezi pa je Jezus Kristus, Bog in človek, sam največji, in v nekem smislu edini duhovnik. »Glavno je pa to, da imamo takega velikega duhovnika, ki je sédel na desno prestola veličastva v nebesih in je služabnik (nebeškega) svetišča...« (Hebr 8, 1.)

V kakšnem odnosu je pa potem od Jezusa ustanovljeno duhovništvo katoliške Cerkve do tega edinega duhovstva Kristusovega? Prav tako je, kakor je na primer med žarki in soncem. Sončni prameni in sonce so istega bistva; sonce je, ki v svojih žarkih osvetljuje in ogrevajoče deluje. Tako je tudi, če imamo pred očmi Kristusovo duhovstvo in duhovstvo katoliške Cerkve. Jezusovo duhovstvo stopi v dejavnost, kadarkoli izvršuje katoliški duhovnik svoje duhovsko zvanje. Prav v tem sodelovanju je tudi razlog, zakaj tudi oni duhovnik, ki bi bil v grozni nesreči smrtnega greha, vendarle veljavno krščuje, veljavno pri sveti maši posvečuje, veljavno pri spovedovanju odvezo daje; saj je pravzaprav Kristus sam, ki krščuje, posvečuje, odvezuje; mašnik je orodje v Jezusovih rokah. Jezusove moči pa tudi sodelovanje grešnega, nesvetega človeškega orodja, t. j. grešnega duhovnika ne razveljavi in ne uniči.

Ta ozka, bistvena povezanost Jezusovega duhovstva in duhovstva katoliške Cerkve daje zadosten razlog, zakaj resnično dobri verniki duhovnike tako iskreno spoštujejo. Kako brezmejno bi pa tudi bili prizadeti, če bi jim bili duhovniki odvzeti ali bi ne imeli zadosti duhovnikov.

* * *

Dnevi mašniškega posvečenja se bližajo. Naše škofije bodo dobile novih sred-

nikov med Bogom in verniki. Naj bi bil tudi v naših novomašnikih upodobljen Kristus! Naj bi ostal tudi v njih neskalseni odsev Kristusove volje. Mi vsi pa, ki smo prepričani, kolika blagodat je mašništvo

nove zaveze, bomo odslej še bolj vneto vklepali v svoje molitve tudi prošnje za nove duhovske poklice, pa tudi za vse zadeve in potrebe svetega očeta, naših škofov in dušnih pastirjev. c.

Novomašni pozdrav

I.

*V najlepšem jutru svojega življenja
na poti si k daritvi najsvetejši,
izvoljenec, od vseh nas najsrečnejši,
za Njim greš, ki te zase je izbral.*

*Zdaj žlahtna njiva srca bodo ti človeška,
skrivnosti božje vanje boš sejal,
naj klije, raste setev ti nebeška,
v Njegovi moči, ki bo rast dajal.*

*On je v svojo veliko Daritev
bil na križu Bogu darovan,
zato pa sprejmi križ — v spomin
na dar, ki daroval ga boš vsak dan.*

II.

*Težak bo križ,
a rože te, ki križ prepletajo,
naj v uri vsaki te spominjajo
na veliko obljubo njim,
ki pot njegovo hodijo.*

*Glej, Bog je križ dal in trpljenje,
a v trpljenje rož je zasejal.
V bridkosti križa rože naj cveto,
naj se v vence zmage ti spleto.*

*S križem — znamenjem trpljenja,
z vencem — zmage in vstajenja
stopi pred njegov oltar,
da z močjo Najvišjega
sprejmeš z božjih rok Boga
in da ves njegov ostaneš.*

Joža Vovk.

Kako lep je čisti rod!

Danes govorijo veliko o lepoti človeškega telesa! Da, človek je krona stvarstva, pa ne radi svoje telesne, marveč radi svoje dušne prednosti. Ljubka je zlatokodrasta otroška glavica, očarljiv blesk širokorazprtih otroških oči, sveža njegova brbrava rdeča usteca; — a vse to je malenkost v primeri s tem, da se oblikuje v brezmadežnem telesu svetišče, ki naj postane trajno bivališče Boga najvišjega!

»Odkrit pogled razodeva čisto srce,« veli star pregovor. Toda dušna lepota se nikjer lepše ne odraža, kakor v pogledu nedolžnega mladeniča. »Blagor čistim v srcu, ker ti bodo Boga gledali.«

Globoka misel se skriva v dejstvu, da imenuje ljudska govornica nedotaknjeno, očarujočo in osvežujočo lepoto narave »deviško«. Tako govorimo o »deviških« snežnih poljanah, o »deviških« vrhovih močnih gorskih velikanov, o »deviških« pragozdovih, katerih se še ni dotaknila sekira.

Molk, pobožnost in sveti strah, ki nas prevzame ob pogledu na »deviške« krasote narave, se podesetori, če nam pride pred oči mladenič z deviško dušo. Človeku se zdi, kakor bi slišal skrivnosten glas, ki pravi: »Sezuj čevlje, govori le spoštljivo, kajti tu je svet kraj neskalsene harmonije med dušo in telesom, med dušo in njenim Stvarnikom.«

Občuduj v njem veselje do življenja, pripravljenost za delo, radost, veselje in ono cvetočo pomlad, ki mu odseva iz ognjevitih oči kakor nebeška himna. V nadebudnih mladih letih se sproščajo iz dneva v dan sveže sile; duša drhti v svetem pričakovanju. Neomadeževano ohranjena, premagana in na duhovno polje speljana spolna sila je mogočen vrelec, ki iz njega črpa novih moči za dejanja, ki zahtevajo močlasti in velike odločnosti. Močna volja do življenja, ognjevit načrti in naklepi pričajo o tem. Isto potrjujejo tudi zgledi

resnih, za kulturo človeštva velezaslužnih mož. Ni dvoma, da ima spolna zdržnost skrivnosten in blagodejen vpliv na vse naše duhovno udejstvovanje. Na drugi strani pa vidimo, kako — žal — številni mladostneži, ki so zašli na stranpota in zapravili boljši del svojega duha in moške moči v nenravnosti, preživljajo zgodaj ohromelo življenje, ki je polno tope in trpke brezbriznosti. Mladeniču, ki se zna premagovati in se ne izgublja v mlakuži nenravnosti, utriplje srce od veselja; njegove plave oči blešče kot spominčice ob rajskih potokih in njegove sile se napenjajo pod pezo načrtov in nalog, ki ga čakajo in mu jih je začrtala božja Previdnost, katera mu daje bit, rast in smisel. Spolni izgredi razdirajo; zdržnost pa daje duhu in organizmu svežost in življenjsko silo. Lažje naloge za takega mladeniča ni, kakor je spolnjevanje najvišje zapovedi: »Ljubi Gospoda svojega Boga, z vsem srcem in vso dušo in vsem mišljenjem!«

Divje bobni gorski potok med skalami. Če se sprosti, povzroči ogromno škodo. Človeški um mu pa napravi ovire in ga spelje čez jezove: Med trdnimi stenami jeklenih cevi ga vtesni in zvodi na turbine, in glej čudež: — sicer razdiralna prvotna sila se pretvori v svetlobo žarnic in v gonilno silo ropotajočih strojev. Taka divje bobneča naravna sila je tudi spolni naгон, ki je sicer dar božji in ima svoj smoter; kajti vse, kar je Bog ustvaril, je dobro in lepo! Nevaren postane ta dar božji, če ga zlorabiš, če pustiš, da se sprosti (po tvoji krivdi); takrat ti uniči ves idealizem, veselje do dela, dušo in telo. Če ga pa brzdaš do onega časa, ko po vzvišenih Stvarnikovih načrtih v zakramentu svetega zakona služi svojemu namenu, bo postal sicer razdiralni spolni naгон vir sončnega in blaženega družinskega življenja.

Čistost duše daje človeški volji zmogovito moč nad vsako nizkotnostjo, zato

je čistost pravi temelj kremenitega značaja. Čistost ustvarja značajne može. Kdor je premagal samega sebe, tega nihče več ne bo premagal! Junaški mučenci-spoznavalci prakrščanstva so živeli lepo deviško življenje; in prav to življenje jim je pripomoglo do častne zmage, da se imenujejo »*virgines et martyres*« — deviški mučenci.

V Luzernu stoji krasen spomenik (Thorvaldsenovo delo) na čast onim Švicarjem — 700 jih je bilo — ki so padli kot telesna straža nesrečnega francoskega kralja Ludovika XVI. (Ko je navalila besna množica in narodna garda na kraljevski grad, so se pogumno postavili v bran. Ko pa je kraljeva družina med špalirjem vladnih čet pobežnila v parlament, se je besna množica vrgla na Švicarje in jih poklala.) Spomenik ima globoko značilen pomen: Umirajoči lev brani z desno nogo grb Bourbonov (tri lilije na modrem polju), pod levom pa je napis: *Helvetiorum fidei et virtuti*, »Zvestobi in pogumu Švicarjev«.

Sinko moj! Tudi v tvoji duši dehti lilija čistosti; če jo ohraniš, ti sicer ne bo stavil Thorvaldsen spomenika, marveč bo tvoje plačilo: urejeno in blaženo življenje že na tem svetu...

Krasen razcvet upapolnega mladega življenja! Upi, želje in čuvstva človeške duše, ki je rojena za večnost, se vzpenjajo v nebeske višine! O, kako lep je čisti rod! Ni je cene, ki bi bila vredna zdržne duše. (Sirah 26, 20.)

Čistost duše je vir vsega lepega, vzvišenega in plemenitega. »Blagor čistim v srcu, ker ti bodo Boga gledali.« »Okoli videlo in uho ni slišalo in v človekovo srce ni prišlo, kar je Bog pripravil njim, ki ga ljubijo« (1 Kor 2, 9) — in so — čistega srca.

Madjarsko spisal T. Tóth. Prevedel S.

Zgodovina naj govori

F. K. pripoveduje o nekem doktorju prava, ki je rad udaril po katoliški duhovščini ter porabil vsako priliko, da je zatrjeval, češ, da se katoliška duhovščina ne briga ne za učenost, ne za znanost in ne za napredek.

Da bi mu to napačno sodbo izpodbil in da bi okrhral njegovo nadutost, sem vzel nekega dne v roke večji leksikon, ki se pa o njem ne more trditi, da so ga sestavili katoliški možje, pa sem poiskal v njem celo vrsto

odličnih učenjakov-duhovnikov, ki so si priborili na polju znanosti in umetnosti velikanke zasluge. Sklenil sem, da bom z njimi gori omenjenemu doktorju prilično posvetil.

Ko sva se zopet sešla, sva najprej opravila svoje uradne zadeve, nato sem ga pa vprašal: »Gosp. doktor! Ali bi imeli toliko časa, da bi me rešili nekih dvomov, ki me vedno motijo?« »Zakaj pa ne? Z največjim veseljem sem vam na uslugo.« Nato sem re-

kel: »Samo nekaj vprašanj, gospod doktor! Povejte mi no, kdo je pa prav za prav ohranil stare klasike (spise starih rimskih in grških pisateljev)? Kako, da se niso poizgubili recimo v času, ko je preseljevanje narodov preplavljalo vso Evropo in uničevalo vso takratno kulturo?« — »Stvar je taka: Redovniki so jih z velikim trudom prepisovali, pa so jih tako rešili.« — »Kaj menihi?« — »Da, menihi, zlasti benediktinci.« — »To je bilo pač mučno delo — in še celo v času, ko večina ljudi niti čitati ni znala.«

»Čakajte, gospod doktor! Ali je res, da bi brez duhovnikov tudi Kolumba ne imeli? Redovnik, fra Mauro, tako pravijo, je leta 1450 narisal oni zemljevid, ki je Kolumba navdahn timer z željo po potovanju v neznane kraje čez morje.« — »To je res. Pa tako karto bi bil lahko tudi kdo drug narisal,« me zavrne doktor. — »Umevno. Kako, da bi moral samo duhovnik imeti tako pametne misli. Pa, gospod doktor, bral sem tudi, da je namesto nepravih rimskih števil vpeljal v aritmetiko arabske številke neki papež. Ali je to res?«

»Papež Silvester II. jih je vpeljal. Seveda bi to bil storil gotovo kak drug učenjak, če bi se ne bili papeži vedno silili v ospredje« — odgovarja v zadregi pravdni doktor.

»Tudi trde, da je daljnogled in mikroskop (drobnogled) iznašel neki duhovnik. Toda to skoraj gotovo ne bo res. Duhovniki bi si radi lastili tudi to slavo.« — »To se pravi, je že res. Frančiškan Roger Bacon je napravil te prastroje; pa to je bil modern frančiškan, ne pa kak mračen kutovec.«

»Ti presneti Bacon! Kdaj je pa živel?« — »Umril je leta 1292.« »Bil je torej jako zgodaj modern, ne res? Še nekaj. Nedavno sem čital, kdo je prvi dognal, da se zemlja suče okrog sonca in da je sonce zvezda stalnica. Tega najbrž še vi ne veste, gospod doktor.«

»Kopernik.« — »Ne, gospod doktor, ta duhovnik-kanonik ni bil prvi. Skoraj 100 let pred njim je to učil — kaj menite kdo? ... Regensburški škof Regiomontanus, ki je umrl v Rimu leta 1476. Štejejo ga med najznamenitejše zvezdoslovce; dal je postaviti prvo zvezdarnico.«

»Že možno« — pravi doktor.

»Oprostite, gospod doktor! Zakaj se pa imenuje doba, ko je umetnost, znanost in slovstvo posebno cvetelo, »zlata doba Leona X.?'« — »Zakaj? Zato, ker je papež Leon X. učenjake in umetnike tako izdatno podpiral.« — »Kaj, Leon, papež pa hkrati prijatelj umetnosti in podpornik vseh znanstvenih pridobitev?«

»Zdi se mi, prijatelj, da me hočete vleči.« — »Bog ne daj! To so samo dvomi, ki mi ne dajo miru po vsem tem, kar ste mi, gospod

doktor, že pripovedovali o duhovnikih, češ, da so zaostali v znanosti.

Prav zdaj mi je prišlo na misel tudi tole: Ali je res, gospod doktor, da je prve neplačane šole otvoril Francoz de la Salle? Ali ni bil tudi duhovnik? — In kdo je bil Petro de Ponce, ki se je prvi briga za gluho-neme?«

»De Ponce je bil redovnik; pa za gluho-neme se je posebno tudi briga duhovnik l'Epee.«

»Nikar ne zamerite, gospod doktor, danes mi kar nekaj ne da miru. Še to-le bi rad omenjal: Tisti znani Gvidon D'Arezzo, ki je sestavil pevsko »škalo« in nauk o harmoniji (glasoslovju), — kaj ni bil tudi redovnik?«

»Dosti imam. Zdaj sem prepričan, da se norčujete iz mene. Strela! Če ne nehate...«

»Saj res. To vam moram razodeti, da strelovoda ni prvi napeljal Franklin, marveč že leta 1754 redovnik in župnik Prokop Devisch.«

»Jezik za zobmi! Kdo vas bo poslušal!«

»Kot nalašč. Ker ste pravkar izrekli besedo »jezik«, moram vas opozoriti na največjega učenjaka v jezikih, na kardinala Mezzofantija; govoril in razumel je čez 70 jezikov.«

»Dosti je teh neumnosti. Nimamo časa za vaše litanije; moram hiteti naprej.« — »V kateri smeri pa? ... To bi vam povedal diakon Flavij Gioja; saj je znano, da je ta mož okrog leta 1300 sestavil prvi kompas.«

»Pustite me že pri miru, prismojenec!« — »No, če sem prismojenec, bo treba pa v roke vzeti brizgalnico. Ta stroj so prvi naredili beli menihi, cistercijani.«

»Kaj ne, gospod doktor, kako hitro se oprasha očala. Prav je, da si jih večkrat osnažite. Pa glejte naključje! Saj je naočnike iznašel tudi neki duhovnik. Že vem! Dominikanski redovnik Aleksander Spina.«

Doktor molči in gleda na žepno uro. »Nič se ne mudi. Kaj pa že gledate na uro? Toda ravno prav! Saj je prvo uro sestavil cerkveni pisatelj Cassiodorus, ki je umrl leta 505. Izpopolnil jo je pa Herbert, ki se je pozneje kot papež nazival Silvester II.«

»Končno smo se pa res zakesnili; saj že prižigajo plinovke. Samo še to, gospod doktor, ali niso gorilnega plina prvi proizvajali jezuitje?«

»Res je, leta 1794 so z njim prvokrat svetili.«

»Lahko noč, gospod doktor! Oprostite mi! Pa kaj še vidim: kolo imate tudi? To stvar je uredil duhovnik Pianton, ki se je leta 1845 prvič peljal z dvokolesom.«

Prosim še enkrat oprostjenja. Resnice ne smemo prikrivati. Čast komur čast!

Slovanska apostola

*Pesem mogočno
mórje šuní,
vaju, velika
brata, slavi.*

*Gnalo plamteče
vaju srcé
daleč od rodne
proč je zemljé.*

*Križ vama svetil,
kazal je pot,
vodil poganski
rod je iz zmot.*

*Znane besede
glas je sladak
spremljal porsodi
vajin korak.*

*Resnice luč sta vžgala,
Bogá prinesla nam.
Zdaj križ pri nas blesti se,
beli se božji hram.*

*Presveta se daritev
ponavlja dan na dan,
pri Jezusu — Pastirju
zdaj trop ovac je zbran.*

*Vidrá sta dede zbrala!
Ne dajta, da bi kdaj
ločili se od Cerkve
in pct zgrešili v raj!*

*Naj geslo si ohrani
naš rod vseláj, porsod:
»To čuvajmo, kar dala
Ciril sta in Metod!«*

Franjo Neubauer

Najdražji zaklad

*Blestél še ni križ
sred cerkev in hiš,
malike porsod
častil je naš rod.
Med dede vidrá in očete
prinesla resnice sta svete.
Zdaj hrami cerkevá
budé vrh gorá
in sredi dolin*

*na vaju spomin,
ki prca učila moliti
Bogá sta in prav ga častili.
V bogatih stanovih
in v revnih domovih
kraljujejo križi,
pričujejo križi,
da rod naš je v veri bogát,
da čuva najdražji zakläd!*

Franjo Neubauer

Kaj je lepega po svetu

Na božjo pot k Mariji v Puščavi!

Zadnjič smo bili v Altöttingu, tej veliki božji poti na Bavarskem, kjer je sv. Konrad iz Parzhama v kapucinskem samostanu 43 let tako vrataril, da so ga letos na binkoštno nedeljo v cerkvi sv. Petra v Rimu na najslavnejši način za svetnika proglasili. Danes bi lahko povedal, kako se je to zgodilo, ker sem imel priliko, da sem sam osebno in od blizu z enega najlepših mest v cerkvi opazoval. Zraven bi še lahko dodal, kako sem s samim svetim očetom govoril, ko sem bil sprejet v zasebno avdienco; a odložiti moram to na prihodnjič, ker se mudi, da povem nekaj drugega.

»Bogoljub« je že naznanil, da bo letos v poznem poletju kongres Kristus-kralja pri Mariji v Puščavi v Švici. Nemški se imenuje ta kraj Maria — Einsiedeln (izgovori: Ajnzideln). In če pišem, »Kaj je lepega po svetu«, smem reči, da je to prav posebno lepa točka sama na sebi, z ozirom na versko življenje pa še posebej. Altötting in Einsiedeln — nevem skoro, kateremu bi dal prednost. Bolj znan in bolj sloveč je gotovo Einsiedeln. Tu je sicer ena sama cerkev,

ne kakih sedem, osem kakor v Altöttingu, pa je ta od sile imenitna.

Pa da posežem malo nazaj! Kongresi Kristus-Kralja — kaj pa je to? Evharistična kongrese poznate. Ti so lahko manjši in večji. So lahko dekanjski, škofijski — kakor bo letos na »Malo mašo« v Mariboru, — deželni ali svetovni, mednarodni, kakor bo jeseni v milijonskem mestu Buenos Aires, v Južni Ameriki. Prav za prav zaslužijo samo veliki shodi, ki zajemajo ljudi na široko, ime kongresov. Na evharističnih shodih in kongresih je presveta Evharistija, sv. Rešnje Telo, Jezus, ki biva v sveti hostiji, predmet čiščenja, proslave, premišljevanja in razpravljanja. — Katoliki pa imamo še veliko drugih vzrokov, da se shajamo, posvetujemo in se navdušujemo. Nazadnje se suče vse okoli istega Kristusa, ki je pričujoč v sveti Hostiji; a način, kako pripomoči, da ga ljudje spoznajo, priznajo, časte in molijo, — način, kako pripomoči Kristusu do zmage kraljevanja, je različen in mnogovrsten. No, kaj bi veliko govoril — saj že beseda sama pove: Za to gre pri vseh teh kongresih, da bi Kristus zavladal po

Crespi

Sv. mašniško posvečenje

Dresden

» Jezus, naš veliki duhovnik! Naj vsa ljubezen in pomoč in blago sočutje tvojega presvetega Srca posvečuje življenje in delovanje tvojih duhovnikov, posebno v službi svetega oltarja.«

P. Rasina

Rim, cerkev sv. Klementa

Sv. Ciril

v s e m svetu in v s e h srcih. Kongresi Kristusa-Kralja so vpeljeni zato, da se na njih vsestransko razmišlja, preudarja, razpravlja in sklepa, kaj bi se dalo najboljšega storiti in ukreniti zoper moderno brezverstvo, poganstvo in brezboštvo, ki se širi po vsem svetu s predrznostjo, z naglico in strastnostjo. Da nas mora biti kar groza. Če bi mi katoličani proti temu strašnemu toku brezboštva ne iskali vseh mogočih potov in pomočkov in ne napeli vseh sil, nismo vredni služabniki našega Odrešenika. Posebno je važno, da pridejo skupaj možje raznih narodov in dežel. Ker kdor malo pogleda po svetu, vidi, kako je pri raznih narodih katoliška vera sicer ista, a kako so različne navade, različni načini verskega udejstvovanja, kako tudi različna gorečnost. Kakor v naravi, tako tudi tukaj: So zelo topli in zelo mrzli kraji. Zato je potrebno, da pripadniki raznih narodov pridejo skupaj in si povedo: pri nas je tako in tako. Na kongresu v Berlinu smo slišali od govornikov raznih de-

želá silno veliko lepega. Vsaka dežela ima kaj, česar se druge lahko od nje uče. Prav to je namen teh kongresov: da bi se drug od drugega ogrevali, vzpodbujali in osrčevali. To je tudi namen vsega tega-le mojega pisanja iz tujih deželá, odkar hodim po svetu: Vse, kar vidim drugod lepega, vse bi rad prenesel in presadil na Slovensko. Nekateri so mi skoro zamerili, češ, da tuje narode in ljudi preveč hvalim. Toda to noče biti nikako poniževanje slovenskega naroda, ampak le vzpodbujanje. In le to je prava ljubezen do naroda, ako mu skušamo kar najbolj koristiti, ga kar najvišje dvigniti. Tudi hvala je potrebna, — kakor je potrebna zabela pri jedi; toda z zabelo je treba ravnati po pameti, zmerno, sicer se jed priskuti in lahko škoduje. Naravnost škodljiva bi bila misel ali govorjenje, kakor se včasih res sliši: »Slovenci so najbolj pobožen narod.« Tako govorjenje je velika coklja za napredek. Tisti zopni poganski nacionalizem ima navado, da svoj narod v zvezde kuje, druge narode pa zaničuje in uničuje. Katoličani pa moramo imeti bolj širok pogled po svetu in bolj široko srce! Vsi narodi kakor vsi ljudje smo si bratje, vsi otroci božji, vsi enako odrešeni z božjo krvjo. Zato jaz pridigujem zdaj ne samo doma, ampak tudi po svetu, ne samo domačim, ampak tudi tujim: Spoznavajmo se, ljubimo se, učimo se drug od drugega, vzpodbujajmo se, ogrevajmo se med seboj! In vzemimo se skupaj, strnimo se v močno bojno črto, — sicer bo boljševiski val brezboštva zagrnil celo zemljo!

To je namen kongresa Kristusa-Kralja. Zato so ti kongresi mednarodni. Začeli so se v Nemčiji. In sicer z malega. Namen pa so imeli z vsega spočetka, da se razvijajo v velike svetovne kongrese, kakor so evharistični kongresi svetovni. Prvi je bil leta 1928 v malem kraju Leutesdorf; drugi, že večji, 1932 v Berlinu, tretji, še večji 1933 v Mainzu. Danes pa Nemčija ni več pripravna dežela za mednarodne shode, ker jo je zajel val tistega krivoverskega nacionalizma, ki vidi in časti v svojem narodu — malike. Sicer je bil pa že spočetka namen, da kongresi, ko se malo razvijajo, prestopijo nemško mejo in gredo tudi v druge dežele. In tako ima biti prvi kongres izven Nemčije — v Švici. Švica je za mednarodne prireditve dežela kakor nalašč. V njej prebivajo trije narodi, Nemci, Francozi in Italijani, v medsebojnem miru in sporazumu. Pa je ta dežela znana tudi vsepovsod po svoji naravni lepoti. V Švici imate najvišje gore in najlepša jezera. Pa koliko jih je!

Ena najlepših točk v Švici pa je vprav Einsiedeln — Marija v puščavi. Tu je bila nekdanj res puščava ali samota. Pred tisoč leti je živel tu sveti puščavnik Majnard. Na mestu njegove celice je nastal samostan in nato še

božja pot. In celo mesto Einsiedeln, ki šteje kakih 5000 prebivalcev, je nastalo v tej nedanji samoti samo zaradi samostana in božje poti, in živi večinoma le od božje poti. Letos slavi Einsiedeln tisočletnico svojega življenja. In ob tej tisočletnici bo tudi kongres Kristusa-Kralja, od 23.—26. avgusta.

Samostan v Einsiedelnu je tako velik, da takega še nisem videl. Je kakor malo mesto zase. V njem živi 50 patrov benediktincev in enako veliko redovnih bratov ter precejšnje število klerikov. V samostanu je cela gimnazija z zavodom, ki je v njem nad 200 dijakov. Kakih 50 patrov pa živi še raztresenih po samostanskih župnijah in zavodih. — Cerkev je tako velika, da objame 7000 ljudi, in je ena najlepših, kar se jih vidi kje izven Rima. Tudi

zunaj je videti mogočna, a glavna lepota je znotraj. Milostna kapela stoji sredi cerkve, a bolj blizu velikih vrat. Pred cerkvijo je krasen trg, kakor nalašč za kaka velika zborovanja. V mestu je veliko število hotelov, lepih, snažnih, udobnih; za silo spravijo skupaj za tujce 3000 postelj.

Prav bi bilo, da bi se tega kongresa udeležili tudi Slovenci. Če mogoče, v večjem številu. Če bi nastopili s svojim lepim petjem, bi bilo tudi za druge vzpodbudno. Kakor se moramo mi učiti od drugih, tako naj se tudi drugi učijo od nas! Na kongresu se bo slišala tudi slovenska beseda. Vožnja od Slovenije pa do Švice gre po najlepših planinskih krajih. Kdor torej zmore, naj se odloči.

J. Kalan.

NA MARIJINIH POTIH

Z Marijinih gredic

VII. Svetnice, svetnice...

Ne vem, kako bi zapisal, da bi bilo bolj prav. Ali je nekaterim prirojeno, da se morajo iz vsega, kar je dobrega in lepega in pametnega, norčevati; ali je nekaterim v krvi, da ne morejo mimo nobenega početja in podjetja naprej, da bi se ne obregnili vanj s trupom svojega jezika; ali je to že naravnost hudobija? Res je — žal — tudi, da vsaka strupena ost zaboli, pa naj prileti na nas z močjo zlobe in hudobije, ali pa naj bo ovita bolj v vsakdanjo šalo in objestnost.

Jakovec je dal svojega fanta v šole. Pa so brž zbadljivi jeziki začeli stikati za opeko in za kamenjem, ki se bo z njim pozidala cerkev, da bo njegov sin lahko novo mašo pel. Zlobno in hudomušno so povpraševali, kje je tista župnija, kjer bo njegov sin duše pasel. Gotovo jo bo moral Bog šele ustvariti...

Pa je Jakovčev Peter le zapel novo mašo. Zlobni in nagajivi jeziki so se poskrili in potajili in tisti, ki so bili najbolj glasni, so zdaj tudi najbolj glasno govorili in zatrjevali: »Saj sem jaz zmerom trdil, da bo Jakovčev Peter še novo mašo pel. Če je kdo ustvarjen za duhovnika, je bil Jakovčev Peter. Kako je pa lepo molil! Kakor angel. No, vidite, da se nisem zmotil.« In pogledal je okrog

sebe, kakor bi iz njega govoril resnični prerok in ne kakor prerok, ki prerokuje šele potem, ko se je vse že zgodilo.

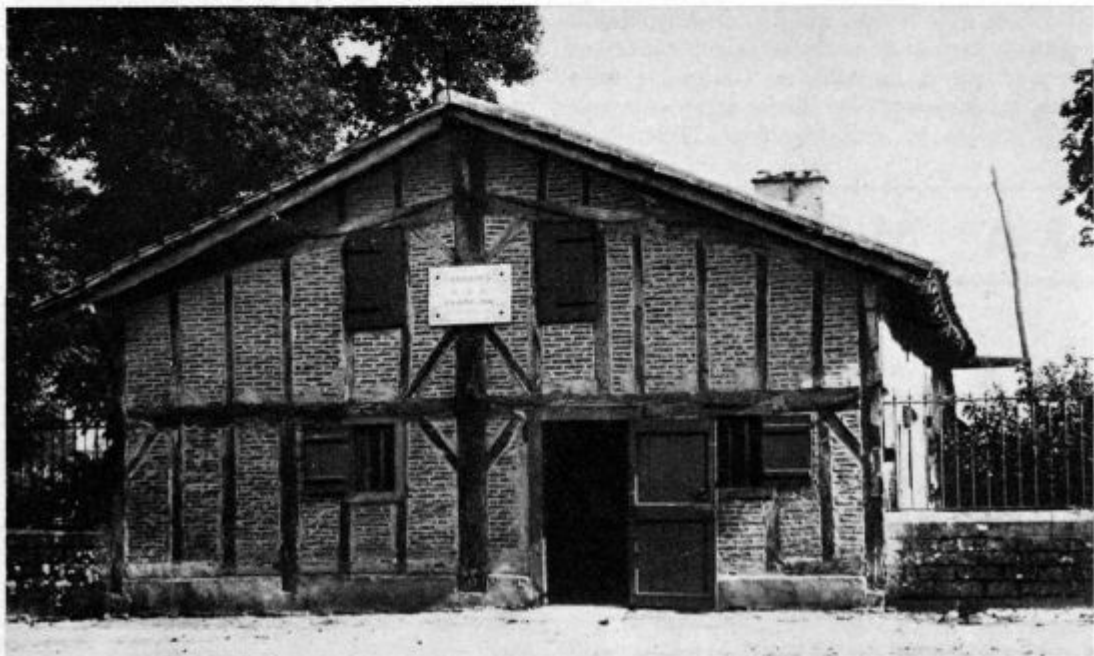

Sv. Vincencij Pavelski in sv. Ludovika Marijak

Ali ko je Lipovec spravljal svojega fanta v šolo, ki iz nje prihajajo med svet novi organisti... Koliko je bilo govorjenja, jezikanja in zabavljanja in škodoželjnosti! Kakor bi bil res organistovski kruh tako neizrečeno sladak, da bi ga bilo treba navsezgodaj potresti še z nevoščljivostjo. Vsevprek je govorilo, da je Lipovec še tisti dan, ko je dal sina v šolo, šel naročat nove orgle iz bezgovih piščali, meh pa, da bo narejen iz žimnatih sit, da bo bolje držal

so se jele zgrinjati večje trume okrog obhajilne mize, ko je za dobro vneta mladina začela spet ceniti čistost fantovskih in dekliških let, ko se je začel napovedovati boj pijanosti in ponočevanju, boj razuzdanosti in grešnemu znanju: tudi takrat so zasikali jeziki in njih beseda je bila posmeh, zbadanje, strup, ki je hotel vse, kar je pametnega, zamoriti.

In zgodilo se je, da je nekatere duše ta posmeh omotil, nekatere tudi odvrnil

Rojstna hiša sv. Vincencija P. v Bersó (Berceau) pri Daksu v južni Franciji

sapo. Če bi bil Lipovec poslušal te ljudi, te jezike, to zbadanje, bi bil prej vzel svojega Miha iz šole, preden ga je vanjo poslal. Ko je pa Miha svojo šolo dovršil in ga je domači organist povabil, da je parkrat namesto njega sédel za orgle, je bila sodba — kakor bi trenil — čisto drugačna.

»Saj sem zmerom rekel, da bo,« je govoril Jakopin, eden glavnih jezikov, ki se je pa zdaj lepo potuhnil; vselej je Miha tako lepo pel, kakor sam slavček. Ali naj bo naš za kaj takega, ki se zadira, kakor vrata pri sosedovih svislih! Miha pa Miha, ta je pa tič! Pa kako so mu orgle zapele! Kakor bi angeli igrali. To pa to, no, no, no; to pa to, to pa to!»

Ali smo res tako čudno ustvarjeni? Ali moramo res vse, kar je pametnega osmešiti, obgristi in objestiti?

Ko se je rodila naša kongregacija, ko se je jelo dvigati bogoljubno življenje, ko

od že načrtanega lepega pota. Prvi koraki... omahovanje, oklevanje... potem pa odstop...

»Da, ko bi ljudje tako ne zbadali,« se je prala tiste dni Drobničeva Pepa.

»Ali je to tako hudo?« je poizvedoval voditelj.

»Oh, pa kako! Vi ne veste, kako to zaboli.«

»Kaj ne bi vedel! Ali misliš, da imam jaz mir pred jeziki?«

»Pa vi ste že navajeni. Potem ne zaboli toliko. Saj tudi našega ata nič ne zaboli, če ga piči čebela. Jaz pa zavpijem in zacvilim, kakor bi me iz kože devali.«

»Še ti se obojega navadi, čebel in jezikov.«

»Ko bi se mogla!«

»Poguma je treba. Neustrašenosti in odločnosti.«

»Mir naj mi dajo, pa bo vse dobro! Kaj sem jim pa hudega naredila?«

»Nikar ne vprašuj! Vprašaj se rajši, kaj je pa naš Gospod ljudem hudega storil? Ali ga ni bila sama dobrota? Pa mu vendar niso dali miru.«

»Ko mi pa ne pride vselej na misel.«

»Pa zakaj ne? Ali morda ne zato, ker se premalo brigamo za večno lepe zgodbe sv. pisma? Pravimo, da so za nas že nekaj tako vsakdanjega, da se jih ne splača brati; saj že vse vemo! Ali ravno o pravem času nič ne vemo zanje.«

Pepa je nekam zmedeno gledala v tla. Ali ji je vest očitala, da je tudi zanjo evangelij nekaj preveč vsakdanjega? Morda ji njegova beseda ni dovolj moderna, dovolj umetna? Morda spada tudi ona med tiste, ki vse presojajo in obsojajo. Tudi to, česar ne razumejo, in česar lepote ne vidijo; pa jim je potem vse prevsakdanje...

»Poglej,« je nadaljeval voditelj, »poglej kako se je godilo našemu Gospodu. Ko je prišel k Jajrovi hiši, da bi obudil mrtvo hčerko, in je rekel: »Umaknite se, zakaj deklica ni umrla, ampak spi,« (zanj je bila smrt bolj podobna spanju kot smrti) — so se mu njegovi rojaki posmehovali. — Rimski stotnik, pogan, je slutil čudovito moč Jezusovo, zato mu je zadoštovala samo Gospodova beseda in se je zanesel, da bo njegov služabnik ozdravljen. Judje pa!... Ko je Jezus odpuščal grehe mrtvoudnemu, so gledali v njem grešnika, ki Boga preklinja. — Ko je čudežno nasitil na tisoče mož, so ga hoteli imeti za kralja; ko je en dan pozneje spregovoril besedo o kruhu večnega življenja, so ga zapuščali, so hiteli proč od njega, so gledali v njem človeka, sanjača, ki ne ve, kaj govori.«

»Oh, ko bi jaz takole znala!«

»Treba ti bo znati. Vidiš, s takimle znanjem nam postaja v Kristusu in v Mariji vsako breme lahko.«

»Oooh!«

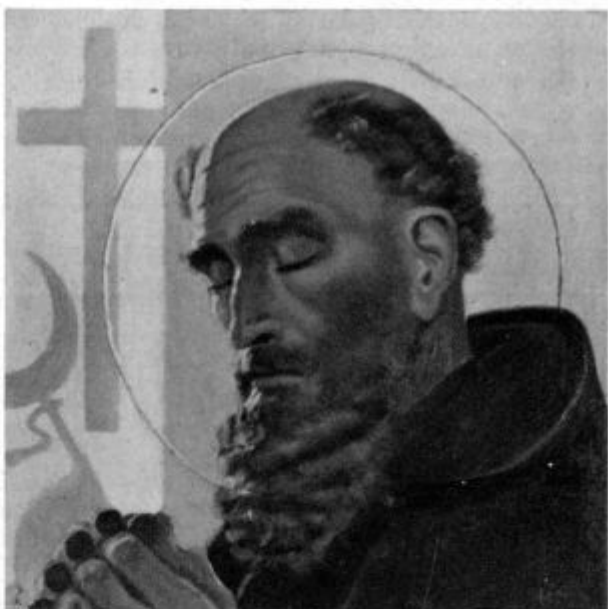
Globok vzdih se ji je izvil iz prsi. Še več. Prav iz dna duše.

»Torej, Pepa, kako bo? Ali se boš dala premotiti, preplašiti, ali boš pustila naše vrste?«

»Bom še premislila.«

»Le premisli. Pa dobro premisli.«

Odšla je. Duhovni gospod pa je premišljeval: »Škoda, da ji nisem podrobil še s sv. Pavlom. Kako se mu je godilo v Atenah, na Areopagu. Ko je začel govoriti

H. Vurnik

Kapucini v Škofji Loki

Sv. Lavrencij Brindiški

(22. julij)

o vstajenju mrtvih, so se mu ondotni učenjaki in neučenjaki posmehovali. Ali ko je ne preveč po božjih zapovedih živečemu Feliksu govoril o pravičnosti in zdržnosti in o prihodnji sodbi, se je mož posmehljivo obrnil proč od njega, češ, ne utegnem, da bi te še poslušal. Drugi mož take baže ga je naravnost nagnal z norcem. No, pa bo to drugič prišlo na vrsto.«

Ponosen pa je bil gospod oče na Kopačevo Manico, ki ni bila ena izmed tistih, ki bi se dale preplašiti in zbegati, ampak je znala vsakemu tudi krepko nazaj povedati. Nič čez čast, ampak kar mu je šlo.

V cerkev je šla tisti delavnik. Pa jo je srečal — no, tiho bodimo o tem, kdo je bil — srečal jo je eden izmed tistih in jo hinavsko pozdravil.

»O, svetnica, svetnica! Pa v cerkev gre! Kaj pa, to mora biti, če tudi delo počiva; kaj pa, kaj pa! No Manica, ker si tako dobra, ali boš tudi zame molila? Seveda, seveda!«

»Kaj pa, da bom. Za vas in za vse uboge grešnike.«

»Tiho punica! Jezik imaš! Pa je predolg.«

»Kakor vaš.«

»Pristriči ga bo treba!«

»Kadar boste vi svojega.«

Mož je sam vase še nekaj govoril o nesrečnih gobcih — lepo in imenitno, kaj? — potem pa jo je kresnil naprej.

Mimo Kopačeve hiše pa je hodil poslej molče in poteptan kakor polit kužek.

Bilo je kmalu po tem dogodku, Shod je bil. Po shodu pa so še malo pokramljali in si povedali to in ono. Tisti dan pa je nastala pesem, ki se je glasila potem še

dolgo časa. Peli so jo po njivah in po travnikih, peli kjer in kadar so jo mogli. Ali jo hočete še vi? Nate jo:

Kdor jezikov se boji,
ta za našo družbo ni...

Janez Langerholz.

N A C I L J U

V soju Evharistije

Zapiski matere. — (Nadaljevanje.)

Po dveh mesecih, odkar smo bile zapustile razrušeno rodno mesto, sem se morala vrniti, da bi vsaj nekatere reči še obvarovala pred razpadom. Klotilda je bila v skrbeh za mojo varnost; kajti mesto so še vedno obstreljevali. Pa se je vse srečno izšlo. Priprošnji Matere božje moram pripisovati, da sem se smela s posebnim dovoljenjem muditi tam celih 24 ur, in sicer vprav 8. decembra. Otrok je bil potolažen, češ, »zdaj me pa nič več ne skrbi;

mati sme samo en dan ostati v mestu Arras, in sicer vprav na praznik Marije brezmadežne; ta dan se ji ne more nič zgoditi.«

Znak naše posebne pobožnosti do Marije je bila molitev rožnega venca. Od osmega leta dalje je odmolila Klotilda vsak dan cel rožni venec. Kadar je nisem mogla spremiti v šolo, sem ji priporočila, naj hodi mirno po cesti in naj grede sama zase tiho opravlja molitev rožnega venca. Tudi pred svetim obhajilom je odmolila nekaj odstavkov, da je — kakor se je izrazila — pripravila Jezusu posteljico iz rož.

Dostikrat se je ves dan zabavala s svojim bratcem. Če sem jo zvečer vprašala, kako je z rožnim vencem, sem vselej dobila odgovor, da je vse v redu. Nekoč sem pristavila: »Kako, saj si se ves dan igrala!« Pojasnila mi je: »Saj vendar ne morem neprestano govoriti; kadar sem molčala, sem pa na tihem molila en odstavek rožnega venca.«

Njen lep zgled je prišel prav posebno nahvalo malemu bratcu. Sestrici na ljubo se je tudi on kmalu privadil rožnemu vencu, pa ga je tudi vzljubil.

Ko me je početkom leta 1918 zopet napadla bolezen, sem morala Klotildo poslati v zavod. Takrat mi je pošiljala svoja lepa pisma. Vmes sem izvedela takele vesele novice: »Rožni venec odmolim vsak dan, ob nedeljah pa ves psalterij« (vse psalme). — Ob drugi priliki je dostavila: »Na sprehodu smo prišle do lepe kapele; tam sem odmolila 12 krat »Zdravamarija« za Francijo.« Dolgo pismo je zaključila takole: »Še marsikaj bi ti imela pisati; pa bo že Mati božja razodela.« Marija ji je bila vsekdar najboljša mati; do nje se je zaupno obračala.

Na večer pred smrtjo je tožila, da ne more več odmoliti vsega psalterija,

Apostol Jakob

marveč samo dva dela rožnega venca. Obljubila sem ji, da ji podarim svoj beli molek, ko se bo bolezen obrnila na bolje. Dobila ga je; toda rokci, ki sta bili z njim oviti, sta se bili že v smrti ohladili.

Nekaj dni pred njeno smrtjo sva bili v baziliki sv. Nikolaja v mestu Nantes. Tam je opravila svoje molitve pred čudolepo podobo nebeške Matere. V svojo pobožnost zatopljena je prekrizala roke na prsih. Nato se je obrnila k mami in šepetnila: »Mati, to je preblazena Devica, ki ima božje Dete v svojem srcu.«

Klotildi je bila rodna hiša nad vse ljuba. Med dolgo štiriletno begunsko dobo ob vojni je večkrat vzdihnila: »Mati, o kako bo lepo, ko bomo zopet vsi doma!« Rada je bila pri stari mami; toda doma je bilo vsekako najbolje. Dnevi, ko se je oče vrnil na dopust, so bili kakor praznični; že naprej se jih je veselila. »Ko bo atek doma, bomo zopet popolnoma sami zase.« Delali smo najlepše načrte.

Obedi izven doma ji niso bili kaj všeč; želela si je dne, ko se bomo mogli zopet posesti okrog lastne družinske mize. Za nekaj

Marijina božja pot v Einsiedelnu v Švici

Kakor bi hotel Bog njeno marijansko življenje okronati, jo je poklical k sebi zadnji dan meseca majnika. To smrtno leto se je prav posebno pripravljala na majnik; oltarček Marijin je bil tako lep, kakor še nikdar poprej; ves okras se je prelival v višnjevo barvo. Kadar je šla od doma, ni nikdar pozabila, da bi ne bila bratca poučila, kako naj za vse skrbi. Njena zadnja molitev je bila »Zdrava Marija!«, in zadnji poljub je vtisnila svetinji Naše Ljube Gospe. Prepričana sem, da sem ob smrti položila svoje dete v naročje boljše Matere.

VIII. Očetovi sotrudniki.

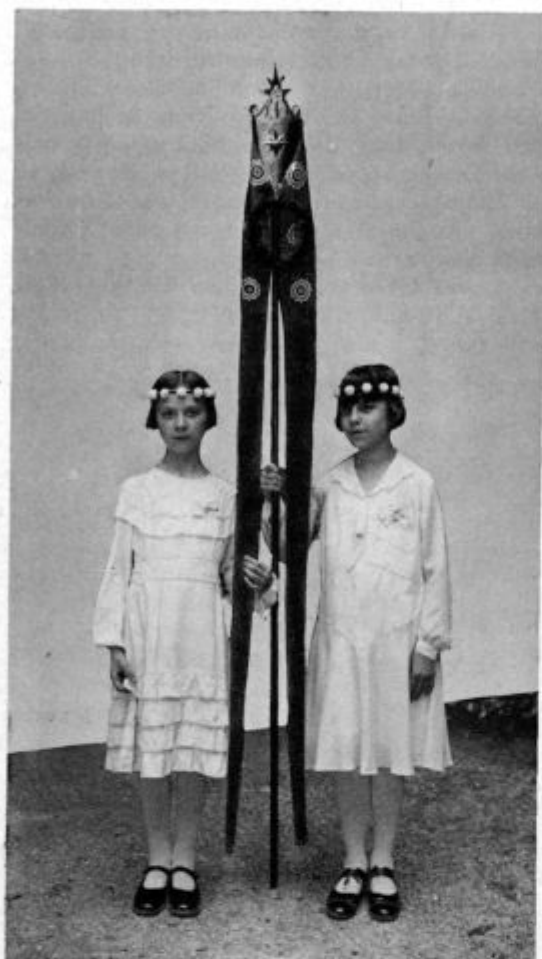
Zemlja je bila dobra, seme zdravo. Toplo sonce Evharistije in rosa Marijine ljubezni sta oplojevala v razorju zakopane kali. Okrog vznikle nežne cvetke, ki bi jo utegnil vihar zlomiti, divja noga pomendрати, peruti drzne ptice v divjem poletu sesuti, je božja Previdnost v svoji dobrotljivosti postavila zveste čuvaje: starše, učitelje, spovednika.

časa se ji je želja tudi izpolnila; kako pridno mi je takrat pomagala v kuhinji in kako spretno je pogrinjala mizo. Kar je mamica skuhalo, ji je brez primere bolj dišalo. Ko je nato očka naznanil, da pride na obisk in da želi kaj takega okusiti, kar mu bo pripravila Klotilda, je bila seveda ne le vesela, ampak naravnost ponosna.

Skoda, da je vse te načrte prekrizala moja bolezen, in namesto veselega snidenja smo morali biti cele mesece ločeni.

Med očetom in hčerko smo opazili precej nežne podobnosti v lastnostih src in v značaju; uganila sta lahko brez težave drug drugega misli in želje. Njena le preočitna plahost in kesnost je materi včasih že kar presedala; ali oče je svojo »trepetavko« rad zaščitil.

Ko nas je vojna razpršila, je oče Klotildi redno pošiljal mala pisemca. Zdaj ji je kaj svetoval, nato jo utrjeval v dobrih sklepih, potem je rahlo pa vendar dovolj občutno navajal njeno srce na zdrave resnice in dobre

Prapor Marijinih vrtcev

misli. O božiču je opisoval prihod božjega Detea, obenem je pa želel, naj se spominjamo tudi ubogih vojakov. Meseca maja 1918, ki je bil za Klotildo zadnji, ji je napisal, kako naj opravlja šmarnično pobožnost.

Da bi mogla očetu napraviti kakšno veselje, se je Klotilda na vso moč trudila, da je bila prva v razredu, da je prejela skozi in skozi dobre rede. Če sem jo zato obdarila, je darove zavila in poslala očetu na bojišče.

Iz dekliškega zavoda je redno dopisovala očetu in materi; vselej je dobro premislila, da je zadel predvsem to, kar je vsak rad izvedel. Oče je bil večkrat presenečen, ko je videl, kako podrobno je znala ločiti eno od drugega. Je imela pač poseben dar srca, ne toliko razuma. Njena ljubezen je čutila, kaj ji je treba storiti, storila je pa vse s posebno ljubeznivostjo.

In kaj naj rečem o njeni ljubezni do matere? Tu bi morala prav za prav pero odložiti. Vsi, ki so jo poznali, vedo, kako je Klotilda mater rada imela. Zadnja leta se je njena duša čudovito poglobila v moterino. Ne da bi zasledila vzrok, je ugenila, da je materina ljubezen nekaj izrednega, da vso drugo zemeljsko ljubezen presega, da je nepremagljiva moč, ki izžareva božjo svetlobo, ako to ljubezen vodi božja milost.

Največ mi je bilo na tem, da utrdim to dušico v verskem duhu. Koliko je pridobljenega, če dosežemo, da vidi otrok v starših Boga samega, ki po starših govori, deluje, zapoveduje, ljubi. Otroci potem starše tako lahko spoštujejo; pokorščina je samo po sebi umevna, ljubezen se spremeni v čaščenje. Če z otrokom prav ravnamo, se hitro privadi, da vidi v tem, kar starši store, le dobro. Marijo Klotildo je ta nadnaravna misel docela prepajala tako, da je v svoji preprostosti govorila: »O mati, mati; kako te imam rada... nikoli nič slabega ne narediš!« Kadar se je prav posebno potrudila, da se iznebi kake napake, je pristavila: »Če napravim očetu ali materi veselje, razveselim tudi ljubega Boga, saj so starši njegovi namestniki.«

Z lahkoto si je razložila prihod in nepričakovane darove Svetega večera in Velike noči; saj je bila razumna in je že izmlada razvzljala skrivnost darov, ne da bi praznično razpoloženje pri tem kaj trpelo. Zanj je bilo božje Dete, ki je prineslo darove — toda po namestnikih, po starših.

Zanimivo je, kako je premagovala strah med gromom granat, samo da bi še nadalje pri meni ostala. Zgodilo se je včasih, da je bridko ihtela, če se je morala za nekaj ur od mene ločiti. Ako sem jo morala opozoriti, naj bo »pridna«, je bilo treba samo reči, da jo bom poslala zdoma. Seveda je nato takoj delala dobre sklepe in zaprosila: »Samo ne drugam, saj sem pri tebi kakor v zavodu.«

Nekoč naju je srečala neka znana gospa, ki se je vedno po najnovejši modi nosila. Nehote sva se morali smejati nad njenim trapastim oblačilom. Otrok je pa pristavil: »Glej, mati, kako drži lica, kakor bi jo zobje boleli! Ní čuda, če jo zebe, ko ima tako prozorne nogavice. Bilo je namreč sredi zime. Morala sem ji pritrditi. Hkrati sem pa vprašala: »Kaj bi rekla, če bi se jaz tako nosila?«

Njen pogled se je omračil. Stisnila mi je roko krepkeje in odgovorila: »Potem bi ne bila več mama, in jaz bi te ne mogla tako rada imeti.«

Kresovi, gorile!

*Kresovi gorite,
plamtite, častite
apostolov god!
Naj plámen vaš vstaja,
ko god svoj obhaja
Ciril in Metod!*

*Nebó se odpira,
ljubeče ozira
Ciril se na nas.
Veli nam, naj vneto
za delo le sveto
porabimo čas.*

*Kot oče osivel,
ki vedno je živel
za mladi le rod,
naj vera bo živa
le prava, ne kriva,
poziva Metod.*

*Naj plámen v višavo
kipi za proslavo,
za svet nam spomin!
Naj srca nam vžiga
in sabo jih dviga
do rajskih višin!*

Franjo Neubauer

IZ ŽIVLJENJA CERKVE

Binkoštno slavlje v Rimu. Prvikrat se je letos na sveti binkoštni praznik razlegal v prostorih bazilike sv. Petra vzklik: Sv. Konrad — prosi za nas! Blaženi Konrad, kapucinski brat iz bavarskega mesteca Parzham, je bil ob najobsežnejši slovesnosti prištet med svetnike. 5000 romarjev z Bavarske, Nemčije in Avstrije je pohitelo na to izredno poveličanje skromnega redovnega brata. Njegovi sorojaki-romarji so že na binkoštno soboto imeli svojo pobožnost v katakombah sv. Domitile, kjer je imel kardinal monakovski dr. Faulhaber nagovor o verski neustrašenosti s pripravljenostjo mučeništva. Navzoči možje so ob tej in drugih prilikah dali duška očitne ljubezni in zaupanja svojemu voditelju kardinalu in drugim škofom. Romarji so bili sprejeti isti dan na večer pri svetem očetu. V krasnem govoru je papež Pij XI. med drugim poudaril tudi tole: »Kadar gre za vero in vernost, pa vam drugi zagotavljajo, da vera ni v nevarnosti — jim ne verjemite.« Sv. oče je posebno blagoslavljal katoliško mladino in nje zveze. — Svetniško proglašenje se je na binkoštno nedeljo med papeževo sv. mašo izvršilo ob ogromni udeležbi vernega ljudstva. V sprevedu je bilo 80 cerkvenih dostojanstvenikov, — med njimi 19 kardinalov. Navzoči so bili provincijali redovne družine, tudi iz Jugoslavije. Škofov iz Nemčije je bilo 12. Ob 11 so se oglasili zvonovi vseh rimskih cerkva, ko je sveti oče zapel: Te Deum laudamus!

700 redovnikov-kapucinov je sprejel sveti oče o binkošti v posebno avdienco. Med njimi je bilo 12 kapucinskih škofov. V nagovoru je generalni predstojnik p. Vigilij a Valstagna, apostolski pridigar, izrazil zahvalo vse kapucinske družine za počestčenje, ker je bil

skromni redovni brat Konrad prištet med svetnike. Sveti oče se je zahvalil kapucinskemu redu za vso zvestobo in apostolsko delovanje; obenem je poudaril, da gre hvala predvsem Bogu, ki je dodelil milost, da je mogel skromni, ljubeznivi redovni brat biti povišan do časti oltarja.

Nazaj k materi Cerkvi. V dveh mesecih se je samo na Dunaju povrnilo v naročje katoliške Cerkve 30.000 oseb; v celotni Avstriji pa okrog 50.000. Značilno je, da je med temi silno veliko delavstva. Spoznali so, kako so bili poprej prevarani in zaslepljeni. — O, kako nujno je, da smo v verskih rečeh dovolj poučeni; kajti versko življenje, ki izključuje odpad od Cerkve Kristusove, se more pravilno razvijati le na temeljitem poznanju verskih resnic.

Marija — v Puščavi (Einsiedeln v Švici). O letošnjem kongresu Kristusa-Kralja (23. do 26. avgusta) piše katoliški dopisni urad v Münstru tudi tole:

»Ustanovitelj teh kongresov, konz. svetnik J. Kalan iz Ljubljane, je bil 26. maja sprejet pri svetem očetu v avdienco, kjer je mogel na podlagi spominske knjižice »Regnum Christi« — Kraljestvo Kristusovo — osebno obrazložiti namen in pomen kongresa. Sveti oče je iskreno pozdravil predloženi načrt in podelil vsem prirediteljem apostolski blagoslov.

Letošnjemu kongresu bo predsedoval šentgalski (St. Gallen) škof dr. Alojzij Scheiwiler. Jedro vseh razprav bo: »Kako pridobiti svet za Kristusa?« V štirih govorih se bo pretresalo vprašanje, kako prepojit s pravim krščanstvom posameznike, družine, občine in vse javno življenje. Posvetovanja bodo o tem, kako spraviti med de-

lavške kroge praktično Katoliško akcijo. Ob večerih in v nedeljo bodo večje javne manifestacije...»

Sveto obhajilo mestnih stražnikov. Katoliški člani policijskega združenja v New Yorku, ki velja kot »najlepša garda« ameriškega vele-mesta, so imeli nedavno slovesnost skupnega sv. obhajila. Bilo jih je 3000. Nagovor, ki ga je imel nato nanje newyorški župan, je izzvenel v pohvalo junaški četi, ki vrši zvesto svoje dolžnosti do Boga in do Cerkve, kajti kdor je zvest Bogu, bo tudi zanesljiv uslužbenec — mesta in države.

Armada katoliške mladine (35.000) se je zbrala na vnebohod Gospodov v Marijinem svetišču Karla Velikega v mestu Aachenu. Papežu Piju XI. so poslali brzojavno tale pozdrav: »Tebi, sveti oče, se zahvaljuje katoliška mladina, zbrana pri Materi milosti, za vso ljubezen. Kot kažipot nam ostanejo Tvoje besede: Molitev, čuječnost, obnova!« — Sv. oče se je za vdanostni pozdrav toplo zahvalil in vsem zbranim podelil apostolski blagoslov.

Razvoj Katoliške akcije na Španskem. Meseca aprila je KA zbrala v Barceloni 10.000 mladih zborovalcev iz Katalonije, ki so reševali razna važna vprašanja glede poklicnih organizacij mladine na deželi, glede delavskih, trgovskih, industrijskih in šolskih skupin — vse pod vidikom socialnega nauka katoliške Cerkve. O lepem uspehu so pisali tudi listi, ki so KA manj naklonjeni. — Druga pomenljiva prireditev Katoliške akcije, ki je v glavnem katalonskem mestu zbujala pozornost, je bil osemndnevni misijonski kongres. Z znanstvenimi predavanji so se vzajemno vezali cerkveni govori v 69 cerkvah. Vsak dan so privabile cerkvene misijonske pridige do 130.000 oseb. V nedeljo, ob sklepu misijonskega tedna, je prejelo sveto obhajilo 105.000 vernikov.

»Otroci od danes — so narod od jutri.« Škof dr. Vogt iz Aachena je govoril o binkoštnih ženstvu, ki je prišlo v procesiji v Marijino stolno cerkev k skupni pobožnosti. Bilo je zbranih 10.000 žena. Škof je pohvalno omenjal veliko slavnost, katero so imeli mladeniči njegove škofije na vnebohod Gospodov. Okrog 40.000 mladih fantov je manifestiralo svoje krščansko prepričanje in zvestobo Cerkvi Kristusovi. Ženam je aachenski škof med drugim spregovoril tudi nekaj vzgojnih nauk. Rekel je: »Danes, v teh težavnih časih je stališče žene in matere veliko bolj važno kot kdaj prej. Mati je središče družine. Potrebujemo poštenih, pobožnih mater. Vam je ljubi Bog poveril vzgojo otrok; otroci od danes so narod od jutri. Zavedajte se, kako resno delo je odgoja otrok. Vzgajajte otroke zgodaj za molitev; pošljite jih še zelo mlade k prvemu sve-

temu obhajilu. Ve, katoliške žene ste dolžne svoje otroke nadzirati. Vaša dolžnost je, da veste, kaj delajo, kaj berejo, s kom občejuje. To je vaša pravica in vaša dolžnost, ki vam je nihče ne more odvzeti. Od vas bo nekoč zahteval ljubi Bog račun o vaših otrocih. Hočemo, da se bo ta obračun dobro obnesel...»

Velika bazilika, ki jo zidajo v mestu Lisieuxu na čast sv. Tereziji Det. J., dobro napreduje. Povsem dodelana in posvečena bo leta 1937, ko bo mednarodni evharistični kongres v Franciji.

»Več ko nešteto spisov in pridig.« V Tokio je bil pred smrtjo sprejet v katoliško Cerkev Sanji Muto japonski industrijalec in zastopnik volnene trgovine, obenem pa tudi politik in časnikar. Potegoval se je za delavstvo in oskrbel zanje mnogo socialnih in dobrodelnih naprav. Njegova izpreobrnitev je bolj učinkovala kot mnogo knjig in pridig.

»Sedaj nas vodite vi...!« Dunajski kardinal dobiva ganljiva pisma iz vrst bivših socialnih demokratov. Nekdo je zapisal takole izpoved in prošnjo: »One dni se je zrušil naš vzor, naš svet, ki smo o njem mislili, da trdno stoji. Zdaj smo brez pastirja in neskončno potrti in ne vemo ne kod, ne kam. Sedaj nas vodite vi! Pošiljajte svoje ljudi k nam; naj pridejo in naj nam nudijo roke... Leta in leta so nam doslej ubijali v glavo, »da je vera opij« (strup). Sedaj pa vidimo, da nam je treba vodnika in opore: in to je vera.«

Spominski križ. V Mangalore v Indiji je dal škof Fernandes postaviti ogromen križ in sicer na mestu, kjer je bilo leta 1784 vsled povelja mohamedanskega kneza Tippu zajetih 60.000 kristjanov. Mogočno znamenje krščanstva se bo videlo daleč na morje.

Nov Calles na Mehikanskem. V severomehiški državi Sonora so katoliški starši sklenili »štrajkati«, ker je bil vpeljan v ondotne šole učni načrt, ki ga niso mogli sprejeti. Kaj je ukrenil ondotni predsednik Rodolfo Calles (sin znanega preganjalca katoliške Cerkve, generala Callesa) proti tej samoobrambi staršev?... S pretvezo, da so za ta korak odgovorni duhovniki, je odredil, da se morajo zapreti vse cerkve, duhovniki pa da bi morali v 12 urah zapustiti deželo... Nepojmljivo, kakšno moč si prisvajajo nekateri brezvestni oblastneži, ki so postavljeni, da bi skrbeli za blagor in srečo ljudstva, pa mu z ubijanjem vere kradejo še notranji mir in versko tolažbo.

400 hiš porušenih. Znano mesto Tiberijo ob Galilejskem morju je zadela huda nesreča. Ob enajstih dopoldne se je spustil vodeni stolp (morska troba) med bližnje grebene. Nastala je popolna tema. Silno vodovje je prihrumelo in valilo s seboj blato in kamenje. Cerkev sv. Petra je bila hipoma napol-

njena z vodo, hiše so se podirale. 72 oseb je mrtvih, 400 hiš porušenih. Mnogo oseb še pogrešajo. Najbrž jih je povodenj odnesla v morje.

To so uspehi! Znani ameriški duhovnik Coughlin, ki ima verske govore v Radio-oddajnih postajah, je nedavno razlagal tudi pomen papeževe okrožnice »Quadragesimo anno«. Kako veliko poslušalcev ima Coughlin, priča dejstvo, da je bilo samo pri njem naročenih 225.000 izvodov omenjene okrožnice.

Prvi katoliški shod za vso Čehoslovakijo. Na škofovski konferenci je bilo sklenjeno, da se skliče leta 1935 v dneh 28.—30. junija katoliški shod za vse narode v češkoslovaški državi.

Ljubljanska škofija. Na župnijo Motnik je bil umeščen Anton Rovtar, kaplan v Leskovcu. — Župnija Brusnice je poverjena Al. Lunderu, kaplanu v Črnomlju; župnija Kovorpa Francu Vavpotiču, kaplanu v Šenčurju pri Kranju; premeščena sta kaplana: Janez Hladnik iz Kovorja v Rovte in Anton Dodič iz Škocijana pri Mokronogu v Boh. Srednjovas; namešчени so bili kot kaplani: David Doktorič v Kamniku, Ivan Sekula na Trebelnem, p. Gabriel Planinšek O. F. M. pri župniji sv. Cirila in Metodija v Ljubljani, Fr. Čampa v Zagorju o. S., Fr. Fortuna v Smledniku, Ign. Škoda v Škocijanu pri Mokronogu, Jožef Vovk v Hinjah in Ludovik Zajec pri Sv. Križu nad Litijo. — Dne 30. maja je umrl na Dobravi pri Kropi ondotni župnik Janez Klavžar v starosti 50 let. Služboval je v Starem trgu, v Škocijanu pri M., v Škofji Loki, Cerknici in 18 let kot župnik na Dobravi. Bolehal je dalj časa. Naj počiva v miru! — Ljubljanska škofija je izgubila s smrtno senčurskega župnika J. Pibra — moža, ki je zavzemal važna službena mesta kot duhovnik, pa tudi kot gospodarstvenik in ljudski zastopnik v bivšem deželnem zboru. Poln ljubezni do ljudstva in vzor dobrohotnosti je posredoval kot poslanec, kjerkoli je bilo treba. Ponosen je bil, da je imel toliko zaupanja. Njegova postrežljivost in gostoljubnost je bila splošno znana. Tudi med duhovnimi tovariši je užival spoštovanje. Huda bolezen je zahtevala nujno operacijo, ki se je sicer posrečila, a je uničila njegovo močno postavo, ker je oslabele srce. Bog daj ljudomilemu in dobremu gospodu večno plačilo!

Odlikovanje. O priliki birmovanja v Novem mestu je prinesel gosp. knezoškof ljubljanski novomeškemu gimnazijskemu katehetu in profesorju dr. C. Ažmanu izredno odlikovanje. Sv. oče ga je imenoval za tajnega komornika z naslovom »monsignore«.

Lavantinska škofija. Za župnijskega upravitelja pri Sv. Juriju ob Pesnici je postavljen J. Zupanich, kaplan pri Sv. Juriju ob j. ž. — Prestavljeni so gg. kaplani: Fr. Podgornik od Sv. Trojice v Halozah v Marenberg, Bogomir Pušnjak iz Marenberga v Vojnik, Martin Kozar iz Sv. Marjete n. P. k Sv. Juriju ob j. ž.

V Zagrebu so dobili novega pomožnega škofa s pravico nasledstva v osebi dr. Alojzija Stepinca. Novi škof ima šele 36 let. Studiral je v Rimu. V svetovni vojni je bil kot častnik na fronti, nato nekaj časa na gozdarski visoki šoli. Po treh letih te šole je šel na lastne stroške na višje bogoslovno učilišče »Germanicum« v Rim. Novo mašo je imel v Rimu leta 1930. Kot tajnik »duhovnega stola« pri nadškofu v Zagrebu je preuredil vso karitativno akcijo. Nekaj časa je služboval kot duhovni pomočnik v Samoboru in pri Sv. Ivanu Zelini. Novi nadškof-koadjutor je sin pobožne seljaške družine, ki je lepo in krščansko odgojila 6 sinov in 5 hčera.

Msgr. Alojzij Stepinac se je rodil v Krašiču, tri ure hoda od Metlike proti Karlovcu. Njegovi rojaki so z velikanskim navdušenjem vprav na praznik sv. Reš. Telesa prejeli veselo novico, kako je povišan njih znanec, ki je kot visokošolec štiri leta vzorno gospodaril na posestvu svojega očeta. Presrečna je zlasti njegova mati, ki je od rojstva dražega Lojzeka naprej neprestano molila, da bi ga videla kdaj kot mašnika pri oltarju. Pa ne samo to. Vsako sredo, petek in soboto se je v ta namen postila. Msgr. dr. A. Stepinac je dobil ogromno čestitk od najvišjih osebnosti, škofov, zagrebskega kapitlja itd. Ko ga je na čelu kanonikov v iskrenih besedah pozdravil pomožni škof dr. Fr. Salis, je nadškof-koadjutor med drugim odgovoril: ... »Zahvaljum se iz vsega srca, četudi se radovati ne morem, ker je moje imenovanje zame težak križ. Križ je treba nositi že po pravilih krščanske popolnosti ne samo potrpežljivo, ampak z ljubeznijo in gorečnostjo; toda v popolnosti nisem niti še toliko napredoval, da bi nosil križ potrpežljivo, kaj šele z ljubeznijo in gorečnostjo. Pa naj bo, kakor že mora biti! Prišel sem v ta položaj, ker sem se vklonil želji vrhovnega poglavarja svetega očeta. Zato pa pravim: In Te Domine speravi! — V Te zaupam, Gospod! ...«

Smrt pobira... Župnija Sv. Križa (Rogaška Slatina) je 2. junija izgubila svojega župnika in dekana Fr. S. Korošca. 36 let je z vzorno vtnemo oskrboval lepo, veliko župnijo, skrbel za lepoto hiše božje, ustanavljal verske in cerkvene organizacije, pospeševal češčenje Sv. R. T. in pogostno sv. obhajilo zlasti tudi med moškimi. Cerkvena in druga odlikovanja pričajo, da je bil pokojni častni

kanonik mož na svojem mestu. Štirje njegovi predniki so bili zlatomašniki; njega je Bog poklical eno leto pred zlato mašo na nebeški jubilej.

Pogoji, da se more dobiti svetoletni odpustek, so: sv. spoved in sv. obhajilo in pa obisk cerkva z molitvami, ki so določene in bile oznanjene po cerkvah. Ljubljanski knezoškof je ob razglasitvi o podaljšanem in na ves katoliški svet razširjenem svetem letu dodal tole iskreno prošnjo: »Zelim samo to, da bi v vsej škofiji ne bilo nobene gavernika, ki ne bi vsaj enkrat prejel popolni odpustek in se tako sebi v večno korist zahvalil Gospodu Jezusu za veliko milost odrešenja. Tako bi v dušah zaživel v izobilju ono nadnaravno življenje, ki je zaradi njega prišel Sin božji na svet.

Nočnim častilcem je na sestanku v zakristiji stolne cerkve ljubljanske (3. jun.) spregovoril kanonik Al. Stroj presrčne zahvalne besede, ko žrtvujejo kot stražarji Kristusovi ob tabernaklju vsak mesec vsaj eno nočno uro pred I. petkom, in opravljajo zadostilne molitve zase in za druge. Prosil jih je, naj vztrajajo, saj je ni^h lepše, uspešnejše in Jezusu bolj dopadljive molitve, kot je skupno češčenje mož in fantov v tihi, nočni uri, posebej še sedaj, ko je sv. Rešnje Telo vso noč izpostavljeno. Kakor je po sporočilu evangelija Jezus pred važnimi dogodki v molitvi čul in bdel, tako ima tudi katoliška Cerkev, ima naša domovina, imamo mi vsi polno važnih zadev, ki jih bomo po Jezusovem zgledu v nočnem češčenju priporočili Bógu, da bi se srečno izšle. — Ravnatelj Iv. Rakovec je kot vodja n. častilcev prosil, naj vsakdo sedanjih tovarišev v svojem okolišu še druge nagovarja, da pristopijo v vrste stražarjev Jezusovih, da bodo vse nočne ure ob tabernaklju vedno bolj gосто zasedene. Lep zgled dajejo naši katol. akademiki, ki so se v častnem zboru oprijeli druge ure od 22 do 23. Priglasje sprejema g. Rakovec, uprav. »Slovenca«. Pridite! Jezus kliče: Čujte in molite! — Te nočne molitvene ure nam bodo v največjo tolažbo ob smrtni uri.

Sv. oče Pij XI. je te dni sprejel 300 članov rimske bratovščine nočnega češčenja, ki skrbе, da so nočne ure večnega češčenja v rimskih cerkvah vse dopolnjene. Ta avdiencia je bila prav posebno presrčna. Sv. oče je z zadovoljstvom poslušal poročilo o napredovanju evharistične pobožnosti in še posebej o širjenju nočnega češčenja po vsem svetu. O nočnem obisku sv. R. T. velja prav posebno beseda: »Bil sem ujet, pa ste me prišli obiskat.«

Med ognjišča naših slovenskih razumnikov prištevamo predvsem akademsko društvo »Danica«, ki je slavila 27. maja 40 letnico obstoja. Slovesnost je povelical tudi nekdanji

Daničar, sedanji škof na Krku, dr. J. Srebrnič, ki je imel sveto mašo in pridigo v stolnici. Kakšni može izhajajo iz Danice, dokazuje najlepše dejstvo, da je bilo na sporedu tudi skupno sveto obhajilo, četudi je bila sveta maša bolj ob pozni uri. Ljubljanski škof dr. Gr. Rožman je čestital predsedstvu in med drugim poudaril tudi tole: »V štirih desetletjih je dala »Danica« veliko število plemenitih mož, ki so z delom in življenjem svojim utrjevali temelje prave kulture med ljudstvom. Ni temeljev razen onih, katere je postavil Kristus. Iz vere živeča inteligenca je jamstvo za obstoj in zdrav razvoj take kulture, ki ni samo zunanji blesk brez pravega jedra, ampak po Slomškovi besedi — zveličavna...«

Pri slavnostnem zborovanju je nagovoril člane »Danice« univ. prof. dr. Ehrlich. Iz njegovih krepkih besedi samo eno misel o pravem odnosu slovenskega katoliškega razumnika do naše države Jugoslavije. »Vsi moramo ljubiti in se tudi žrtvovati za državo; toda zavedati se je treba, da država ne bo uspevala, če ne bo v njej svobode duhov in verstev. Vsak glas o protidržavnosti katol. škofov, katoliških duhovnikov in sploh katoličanov je nesramna podla laž. Odkloniti moramo one, ki hočejo zanesti med jugoslovanske narode versko in plemensko mržnjo z očitki, da je katoličanstvo protidržavno. To delajo zastopniki tajnih framašonskih družb. Ne dajte se begati v svoji ljubezni do Jugoslavije. Če bo Jugoslavija obstajala še stoletja, bo to velika zasluga nas na severu, katoliških Slovencev, ki bomo na ta način izpolnili sveto, od Boga naloženo dolžnost.«

Iz zagrebskega vrveža. Marijina družba slovenskih deklet lepo deluje. 13. maja je bilo zopet sprejetih nekaj novih članic. Vedno pa se prijavljajo dekleta, ki so že članice kake druge družbe. Sploh bi bilo močno priporočiti, da dajo voditelji priporočilno pismo na tukajšnjega voditelja onim dekletom, ki gredo v Zagreb. So pa seveda tudi take, ki enkrat, dvakrat pridejo, potem pa jih že kaka zmota najde, pa iščejo drugod zase zabave... v Maksimiru in kdo ve kod... Ej to so zgodbe, ki končavajo strašno žalostno...

V nedeljo 27. maja so imele dekleta pod firmo »Naš Dom« lepo prireditve. Zapele so pred polno dvorano prelepih slovenskih pesmic: za šmarnice nekaj Marijinega, za zabavo pa nekaj biserov slovenskih narodnih pesmi. Občinstvo je bilo očarano, ker petje je bilo res tako lepo polno in dovršeno, da je človek užival. Prav ta zbor poje tudi vsako drugo nedeljo v cerkvi svete Marije, kjer je prva maša za Slovence.

Tudi dvoje predavanj je bilo na programu. Poudarjalo se je, kako zelo je »Naš Dom« po-

treben, kako važne so njegove naloge, ker prav njegova stvar je, kako pomagati dekletom, kako jih tudi pred zakonom zaščititi.

Zadnja točka je bila lepo igrana igra »Moderno suženjstvo«, ki krepko poudarja, kako je dekletu v tujini, v njeni stiski najvarnejše zatočišče in najhitrejša pomoč pri Jezusu v tabernaklju in pri Mariji. Tisto dekle, ki se bliža tema dvema znančema od doma, je obvarovano pred mnogimi bridkimi razočaranji. Kakor lepe šmarnice je tudi ta igra končala pri Marijinem oltarju.

Šmarnice smo imeli samo ob nedeljah in praznikih. Takrat je bil seveda skromni prostorček v cerkvi premajhen. Posebno mnogo naroda je bilo na Telovo — zadnji majniški dan. Vedno stara pesem: premajhno, vse premajhno. Pa bo treba pomagati. Tako smo rekli: čas je, da začnemo! Smo že pričeli, da si kaj zberemo. Pa upamo, da bomo tudi pri prijateljih doma našli kaj dobre volje. Zato prosimo, pošljite nam kaj! Kar na naslov: Hladnik Janez, Kaptol 3, Zagreb.

MARIJINE DRUŽINE.

Škofijsko vodstvo Marijinih družb prosi vse družbene odbore, da bi čimprej poskrbeli, da dobimo kongregacijsko statistiko za l. 1933. Precej družb nam jo je že poslalo; od mnogih strani je pa še nismo dobili. Statistiko bomo objavili v eni prihodnjih Bogoljubovih števil. Upamo, da bomo statistiko pravočasno dobili v roke; drugače bo natisnjeno v listu le ime kraju brez točnih števil o družbah. Isto velja tudi za Marijine vrtce.

V današnji številki prinašamo nov prapor za Marijine vrtce. Načrt je napravil arhitekt Vurnik; je preprost, pa v celoti dobro učinkuje, in — kar je glavno — poceni je. Cel prapor s pozlačenim kovinskim nastavkom, s palico, trakovi in venčkom stane okrog 300 Din. V prav preprosti izdelavi še ceneje. Naroča se v naši pisarni.

V naši osrednji knjižnici, ki jo ustanovljamo, nam manjka teh-le letnikov »Bogoljuba«: 1924, 1925 in 1927. Ali bi nam jih kdo mogel odstopiti brezplačno ali proti majhni odškodnini? Prosimo! — Vse pošiljke naslavljajte na: Pisarna Marijinih družb, Ljudski dom, Streliška ul., Ljubljana.

Od stopnje do stopnje... Evharistično živi, kdor se potruži, da večkrat, da tudi ob delavnikih in morda celo vsak dan pristopi k mizi Gospodovi. Pot k pogostnemu sv. obhajilu pripravljaja prav posebno tudi pobožna udeležba pri daritvi svete maše. Kdor se po možnosti udeleži svete maše tudi ob delavnikih,

se bo polagoma čimdaljebolj poglobil v bistvo svete daritve in spoznal, da je na pravi način pričujoč pri sv. maši le oni vernik, ki se hkrati z mašnikom udeleži tudi daritvene večerje t. j. svetega obhajila. Ko je božji Odrešenik v dvorani zadnje večerje prvokrat opravil daritev nove zaveze in imel pred seboj svoje daritveno telo in daritveno kri, je pozval apostole k daritveni večerji: »Vzemite in jejte!« In apostoli so se vabilu odzvali ter se udeležili daritvenega obeda. Nato pa je Jezus spregovoril predrago naročilo: »To delajte v moj spomin!« S temi slovesnimi besedami je za vse čase postavil presveto daritev nove zaveze, obenem pa odredil, da se pri tej daritvi uživa daritvena večerja. To naročilo velja vsem, ki so pri sveti daritvi navzoči, saj so vselej vsi verniki pri sveti maši obenem tudi sodarovalci.

Člani Marijinih kongregacij bi se morali v prvi vrsti odlikovati tudi v tem, da prihajajo, kadar in kolikor morejo, vsak dan k sveti maši. Tako se bodo najprej in z lahkoto oprijeli prekornostne in tako vsestransko priporočene navade — pogostnega sv. obhajila. Pogostno sv. obhajilo je tudi odlično apostolsko delo, saj ima tudi danes — bolj ko kedaj — še vedno veljavo oni znani izrek: »Besede le mičejo — zgledi pa vlečejo.« O veliki koristi svetega obhajila smo menda vsi dovolj poučeni. Zadosti je, če rečem: Bolj ko smo z Bogom združeni, več milosti nam bo podelil. Božja zakladnica bo tudi za nas vrelec, ki nikdar ne usahne.

Vrhnika. O naši Marijini družbi, ki ima čez 200 članic, in o našem družbenem delu sporočamo tole: Letošnje leto, 25. marca, smo imeli »Materinski dan«, ki smo pri njem pomagale kongreganistinja. Na Vnebohod je bilo pri nas prvo sv. obhajilo. Čez 100 otrok je prvokrat prejelo Jezusa v svoje srce. Tudi za ta dan in za to slovesnost so skrbele dekleta. Po celi fari so zbirale darove, in tako pripravile našim malčkom dobro obloženo mizo in še razne sladke in dobre reči za spremstvo na dom. — Naj omenjamo tudi, da smo imele lastne duhovne vaje. Pred sv. Jožefom je bilo Vodil jih je sedanji stolni dekan dr. Kimovec. Teh lepih in milosti polnih dni še zdaj ne moremo pozabiti. Želimo samo, da se drugo leto ponove. — Drugo nedeljo v maju je bil v družbi po govoru g. dekana sprejem novink. Pridružilo se nam je 38 deklet. Na skromni akademiji pa nam je nato gosp. Gr. Mali pokazal vso srečo, ki smo jo deležne kot članice kongregacije. Novinke so pa v lepi zborni deklamaciji še enkrat obljubile zvestobo Mariji. Bog daj, da bi jo držale.

Šmartno pri Litiji. Že dolgo smo si želeli novega kongregacijskega znamenja. Dobili smo

ga izpod večje roke mladega akad. kiparja Božo Pengova, v obliki rimskih bojnih praporov. V nedeljo, 13. maja smo ga blagoslovili. Lep dan je bil to za našo kongregacijo. Zjutraj smo imeli za vse naše kongregacije mašo s skupnim sv. obhajilom. Popoldne pa nam je spregovoril z navdušeno besedo g. arhidijakon, kanonik dr. Klinar, ki je nato prapor blagoslovil. Po slovesnih litanijah pred Marijinim oltarjem smo šli v sprevedu med pritrkovanjem zvonov v društveno dvorano, kjer se je vršila akademija. Na sporedu smo imeli tri kratke govore, tri deklamacije, eno zborna deklamacijo in tri pesmi. Voditelj nam je iz naše domače zgodovine dokazal, kako pomembna je Marijina družba za vsako župnijo in za ves narod. Akademik Beno Tičar je poudaril, kako kongregacija kleše pravi moški značaj; Franc Rozina pa je govoril o pomenu prapora. Poleg značilnih deklamacij je napravila globok vtis zlasti zborna deklamacija. Nastopilo je deset fantov obenem. Cerkev kakor dvorana sta bili lepo okrašeni. Marija nam daj še veliko tako lepih dni!

Rečica ob Savinji. Pretužno so zapeli zvonovi dne 18. maja, ko nas je zapustila članica Mar. družbe, Anica Kočevnar iz Potoka. 18. pomladi samo je doživela. Usahnilo je mlado življenje pod glodalko-sušico. Bolezen, trpljenje je vdano prenašala, saj je bilo njeno življenje darovano Mariji. Duhovni voditelj je ob grobu rajnice mogel v tolažbo tovarišicam in njenim domačim poudarjati njeno lepo in čisto življenje, pa srečno smrt. Na svidenje pri Mariji!

Sv. Frančišek v Savinjski dolini. Letos poteče deset let, odkar imamo ustanovljeno dekliško Marijino družbo. Že poprej je bilo precej deklet iz naše župnije sprejetih v kongregacijah sosednih župnij. Ko se je pred 30 leti ustanovila Marijina družba v Nazarjih — menda prva v naši dekaniji — se je pridružilo tudi več naših, za vse dobro navdušenih deklet, ki so se z vneto udeleževale družbenih shodov kljub dveurni oddaljenosti! Pozneje se je razgibalo marijansko življenje v Ljubnem, pa so bila zraven tudi dekleta iz naše srede. Naša samostojna družba šteje sedaj 70 članic. Nekaj sester smo že spremile na božjo njivo k večnemu počitku; nekatere pa je omamil zapeljivi duh sedanjega časa, da so se izneverile Marijini svetinji. Pred štirimi leti smo si nabavile krasno zastavo, ki so zanj požrtvovalno prispevale vse članice, največ pa kumica gđc. Jožefa Veršnak iz Rečice, za kar ji dolgujemo iskreno hvaležnost! Pohvaliti je treba še posebno družbenice, ki marljivo skrbje za olupšavo naše lepe božjepotne cerkve sv. Frančiška Ksaverija. »Bogoljuba« prihaja v našo župnijo nad 50 izvodov. Naj bi se naša družba v bodočem desetletju še lepše

razcvetala, da bi se pod njeno zastavo zbrala vsa poštena dekleta ksaverijanska!

DUHOVNE VAJE

V Lichtenturnovem zavodu v Ljubljani: Od 1. do 5. julija za gospe. — Od 12. do 16. julija za gospodične učiteljice in uradnice. — Od 12. do 16. avgusta za dekleta, Od 25. do 29. avg. zopet za dekleta. — Prijavite se čimprej osebno ali pisмено vodstvu Lichtenturnovega zavoda, Ljubljana, Ambrožev trg 8. — Začetek zvečer prvega dne. Oskrbnina za vse dni 100 Din. Duhovne vaje bodo vodili gg. misijonarji sv. Vincencija Pavelskega.

V Domu pri sv. Jožefu nad Celjem bodo tridnevne duhovne vaje. Začetek vsakikrat ob 6 zvečer prvega imenovanega dne; konec vsakikrat ob 6 zjutraj zadnjega imenovanega dne. — V juliju: Za dekleta od 3.—7. Za gospodinje v župniščih od ponedeljka 23.—27. — V avgustu: Za dekleta od sobote 4.—8. Za dekleta od sobote 18.—22. — V septembru: Za fante od četrta 6.—10. Za dekleta od sobote 22.—26. — Vzdrževalnina za ves čas 75 Din. — Če hoče imeti kaka župnija svoj tečaj, naj pravočasno piše na naslov: Dom duhovnih vaj pri sv. Jožefu nad Celjem.

V Domu Brezmadežne v Mali Loki v juliju in avgustu letos ne bo duhovnih vaj, pač pa se v tem času sprejemajo ženske osebe kakor družine po zmerni ceni na oddih. Naslov: Dom Brezmadežne, Mala Loka pri Ihanu, p. Domžale.

DOBRIM SRCEM.

Leta 1924 sem začel apostolsko službo kot škof skopljanski. Do sedaj sem stanoval v Prizrenu; prišel je čas, da se preselim v Skoplje.

Za premnoge potrebe skopljanske škofije mi je treba pomoči dobrotnikov. Ne mislim samo na katedralo, ki se bo zidala na čast svetemu Jožefu. Imam mnogo nujnejših potreb, posebno zaradi pomanjkanja cerkva in kapelic, vzdrževanja semenišča in drugih potrebnih zavodov.

Prosim za Vašo blagohotno pomoč. Prav dobro bi mi služili mesečni prispevki. Ako sami ne morete, imate poznanih oseb, ki bi mogle kaj prispevati.

Kakor sem jaz priporočil duhovno in materialno skrb za potrebe skopljanske škofije prečistemu Srcu Marije Device, Matere Odršenikove, tako prosim tudi Vas za pobožne molitve v ta namen.

V Skoplju, na praznik presv. Srca Jezusovega.

† Ivan Frančišek Gnidovec,
škof skopljanski.

ODGOVORI

Ali naj človek, ki kljub prizadevanju, da bi se iznebil malih grehov, vendar le še pade, ali naj opušča pogostno prejetje sv. zakramentov, da bi se ljudje ne zgledovali nad njegovo »grešno« pobožnostjo?

Ne dajmo se plašiti, če slišimo iz ust mlačnih in površnih ljudi take in podobne sodbe. Tudi sami sebe ne begajmo z mislijo na svoje slabosti, ki se jih kljub dobri volji še nismo iznebili. Le pomislimo, kaj pa bi bilo z nami, če bi svoje molitve, pobožnosti in zlasti evharistično življenje jeli opuščati!? Kako naglo bi se zapletli v grešnost, kako brž bi se zakopali v posvetnost in izgubili rahločutnost in vestnost, ki nas je doslej vodila k Bogu. Prva in neprecenljiva korist pogostnega sv. obhajila je že v tem, da se varujemo skrbno vsaj smrtnega greha. Da bi pa mogel človek, ki sicer hrepeni po napredku v dobrem, takoj doseči popolno svetost, kje neki je to zapisano?

Sadovi pogostnega sv. obhajila se kažejo že v tem, da vneto izvršujemo svoja dnevna opravila, da dobro molimo, da smo poslušni, uljudni, da se borimo zoper vsakdanje napake in pogošeske, da se premagujemo.

Pač mora — žal — vsakdo priznati, da se kljub večkratnemu sv. obhajilu pojavlja še vedno nagon do ničurnosti, lenobnosti, nepotrpežljivosti, jezikavosti, čmernosti, nenaklonjenosti do bližnjega; toda božji Zveličar ve za take slabosti in nas kljub temu vabi, da pridemo k Njemu in da ne odnehamo. V svetem obhajilu prejemo moč, da se trajno borimo zoper zlo in da napredujemo v dobrem. Le pomislimo, kam bi nas zavedle razne slabosti in nagnjenja, če bi ne iskali pri Jezusu pomoči! Ali ni tudi že to velika milost sv. obhajila, da se zavedamo slabosti in nevarnosti?! Gotovo je tudi to: Šele v večnosti bomo dodobra spoznali, kaj vse imamo od vrednega pogostnega sv. obhajila!

Pri nekaterih odpustkih beremo to-le določilo: »P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Františka.« — Katere so te cerkve?

V redovnih cerkvah, kjer pastirujejo n. pr. oo. františkani, kapucini, regularni tretjeredniki, morejo dobiti dotične dni p. o. vsi verniki, ki so izpolnili pogoje. Tretjeredniki (ne vsi verniki) pa tudi v župnijskih cerkvah, kjer ni redovne. (Glej sledečo stran 9. julija.)

R. M. U.: Ne. Morda v kakšnem izrednem primeru.

Ali zapoved o posvečevanju nedelj in zapovedanih praznikov ne obsega vseh del? Kaj se sme delati, kaj se ne sme?

O posvečevanju nedelj in praznikov, zlasti o telesnem počitku, je »Boğoljub« že v letniku 1932 objavil jasno in točno razpravo. Zdi se pa, da je treba o tem večkrat govoriti in pisati. Med zabranjena dela spadajo predvsem tako zvana »hlapčevska« opravila; to so ročna ali telesna dela, pri katerih je sodelovanje duha bolj v ozadju.

Če hočemo presoditi, je-li in v koliko je kakšno delo »hlapčevsko«, velja kot pravilo: Bolj ko zahteva kako opravilo rabo zgolj telesnih sil, in čim manj duševnih, tem bolj spada v vrsto zabranjenih del. — Bolj pa ko prevladuje pri kakem opravilu duševno delo, tem prej se bo prištevalo k dovoljenim opravilom.

Po tem določilo so zabranjena opravila in dela na polju, v tovarnah in rudnikih, dela na stavbah in vse vrste rokodelstva.

Dovoljeno je pa vsako duševno delo: študirati, pisati, svirati na glasbila, igrati na odru itd.

Imamo pa tudi srednja dela, pri katerih sta duh in telo nekako enako zaposlena: igre, sport, zabavne prireditve. Če kdo goji sport zmerno, po pameti, mu te zabave ob nedeljah ne moremo zabraniti.

Glede na vsakdanje življenjske potrebe so dovoljena ona ročna ali telesna dela, ki so nujna; n. pr., da se pospravi po sobah, da se pripravi jed, da se nakrmi živina, pomolzejo krave. Pa tudi če kakšna siromašna mati ob nedeljah, ko ob delavnikih nima časa, sebi ali otrokom kaj zakrpa, ji Bog tega ne bo zameril.

F. J. v Š.: Ali zamoremo sedaj, ko je sveto leto raztegnjeno na ves katoliški svet, dobiti odpustke tudi zase, kakor poprej?

Odgovor: Da.

DOBRE KNJIGE

Praznik sv. Rešnjega Telesa. Liturgična knjižica. Priredil J. Pogačnik. Založila Družba sv. Mohorja v Celju. Cena za člane 6 Din. — Opozarjamo na to priročno brošurico, četudi že po prazniku sv. R. T., ker je za junijsko štev. še nismo imeli pri roki. Vsebuje zgodovinski uvod za umevanje praznika in procesije, mašne molitve tega praznika in obred procesije. Liturgično gibanje je s tem med nami zopet za korak naprej.

V isti založbi je izšla knjiga: **Pregled občne zgodovine.** I. del: Stari vek, in sicer kot 67. zvezek Mohorjeve knjižnice. (Cena za člane 9 Din.)

Der große Herder. Nachschlagwerk für Wissen und Leben. 4. völlig neu bearbeitete Auflage von Herders Konversationslexikon. VIII. Band: Maschona bis Osmia. Založba Herder, Freiburg i. Br. Cena 34.50 oz. 38 M. Pravtako kot vsi prejšnji zvezki se tudi ta odlikuje po sodobnosti in katoliški usmerjenosti. Nekateri članki so precej obsežni, tako da človek dobi zadosti jasnega vpogled v stvari, ki se obravnavajo. Izšli bodo še štirje zvezki, pa bo lepo delo popolno. Priporočamo!

RAZNO

Velik praznik bo prvega julija za Ljubljano in tako rekoč za vso Slovenijo, saj bo ta dan posvečena pri nas prva cerkev na čast slov. apostoloma sv. Cirilu in Metodiju. Nova cerkev za bežigradski okoliš bo do takrat povečem dodelana. Z novo župnijo in novim svetiščem se bo češčenje naših blagovestnikov še bolj ukoreninilo med nami; obenem se bo pa tudi poživila vnema za Katoliško akcijo, ki je postavljena pod posebno zavetje svetih slovanskih apostolov Cirila in Metodija.

Posvečenje in praznovanje se bo vršilo prav po svetopisemsko — osem dni. Na predvečer (t. j. 30. jun.) bodo v sprevedu prenesli iz stolnice relikvije (svetinj). Pred novo cerkvijo bo govor. Po vrhovih Slovenije pa bodo goreli kresovi. — Na dan posvečevanja (1. julija) se bodo svečanosti, cerkveni obredi in spreved snemali na film. Isti dan popoldne bo v »Unionu« praznovanje 25 letnice, odkar je vpeljana apostolstvo sv. Cirila in Metodija, s primerno akademijo; večer bo pa okronan s cerkvenim koncertom v novem svetišču.

Med osmino posvečevanja bodo prihajali verniki posameznih ljubljanskih in okoliških župnij, kakor je določeno, počastit sv. Cirila in Metodija in prosit blagoslova za slovenski narod.

Osmina se zaključi 8. julija s pontifikalno mašo nadškofa dr. A. B. Jegliča. Ob osmih zvečer bo pa velika evharistična procesija z lučkami.

Gotovo je ta veliki zgodovinski dogodek vreden, da se na vso moč slovesno proslavi.

Čujte, sportniki, te. ovadci, turisti! Immy Hogan je najboljši izvedenec angleškega in evropskega nogometa. Meseca novembra 1933 je bil »trainer« (trenoer) v mestu Baslu. Na povratku se je imel pridružiti avstrijski sportni družbi, ki se je odpeljala z Dunaja na Škotsko v soboto, 25. novembra. Dan poprej je dobila

dunajska skupina pismo, ki v njem Hogan sporoča, da se ne bo pridružil v Baslu, kamor pride vlak o polnoči, ker bi moral tako ostati v nedeljo brez svete maše. »Nič ne more biti tako važnega, da bi mogel zjutraj sveto mašo opustiti«, je dostavil v pismu; obenem je pa obljubil, da se bo že dan poprej odpeljal in družbo čakal v Calais-u. (»Reichspost«, 24. nov. 1933.)

»Pomočniški oče« † Adol Kolping bo med blažene prištet? Kardinal Schulte, nadškof v Kolinu, je dosegel, da se je koncem marca začela razprava za beatifikacijo Kolpinga. Kakor znano, se je Kolping v mladosti izvežbal v čevljarški obrti. Pozneje se je pa lotil učenja in postal l. 1845 duhovnik. Kmalu je ustanovil prvo katol. dr. rok. pomočnikov. Umril je leta 1865 kot predstojnik cerkve minoritov v Kölnu.

Odpuški za mesec julij 1934

Nedelja, prva v mesecu. Članom rožnovenske br. trije p. o.: 1. če v bratovski kapeli molijo po namenu sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim Sv. R. Telesom. P. o.: a) članom br. presv. Srca Jez.; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

2. Ponedeljek. Marijino obiskanje. P. o.: a) članom rožnovenske br. v katerikoli cerkvi; b) članom škapulirske br. karmelske M. b. v redovni cerkvi; kjer te ni, pa v župni. — Tretjerednikom v. o.

4. Sreda, prva v mesecu. P. o. vsem, ki opravijo kake pobožne vaje na čast sv. Jožefu in molijo po namenu sv. očeta.

5. Četrtek, prvi v mesecu. Sv. Ciril in Metod. P. o. članom br. Sv. R. Telesa v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v župni cerkvi. Glede sv. Cirila in Metoda glej 8. dan!

6. Petek, prvi v mesecu. P. o.: a) vsem, ki gredo k spovedi in spravnemu sv. obhajilu, nekoliko premišlujejo dobrotljivost presv. Srca in molijo po namenu sv. očeta; b) članom br. presv. Srca Jez.; c) istim kakor včeraj.

7. Sobota, prva v mesecu. P. o. vsem, ki prejmejo sv. zakramente, opravijo kake pobožne vaje na čast Brezmadežni, da nekoliko zadoste za njej storjena razžaljenja in molijo po namenu sv. očeta.

8. Nedelja. Sv. Elizabeta Port. Zunanja slovesnost sv. Cirila in Metoda. P. o.: a) istim kakor jutri; b) članom apostolstva sv. Cirila in Metoda.

9. Ponedeljek. Sv. Nikolaj in tovariši. P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v župni cerkvi, kjer ni redovne.

10. Torek. Sv. Veronika Julijana. P. o. istim kakor včeraj.

13. Petek. Sv. Frančišek Solan. P. o. istim kakor 9. dan.

14. Sobota. Sv. Bonaventura. P. o. istim kakor 9. dan.

16. Ponedeljek. Marija Devica Karmelska. P. o. v karmelskih cerkvah vsem vernikom tolikokrat, kolikorkrat obiščejo in molijo po namenu

sv. očeta. Kjer ni karmelske cerkve, lahko obiščejo cerkev, v kateri je ustanovljena škapulirska bratovščina karmelske Matere božje. Redovnice zadobe iste odpustke, ako obiščejo svojo cerkev. Odpustki se lahko darujejo vernim dušam v v. Dobiti jih je mogoče od včeraj opoldne pa do danes opolnoči. Kjer pa je za te odpustke določena naslednja nedelja, se isti lahko dobe od prihodnje sobote opoldne do nasl. nedelje opolnoči. — P. o.: a) članom škapulirske br. karmelske M. b. danes ali v osmini pod pogoji kakor 2. dan; b) članom br. presv. R. Telesa, kakor 5. dan.

19. Četrtek. Sv. Vincencij Pavelski. P. o. deležnikom »Dejanja sv. detinstva«, če prejmejo sv. zakramente in molijo obenem za razširjanje »Dejanja«. — V cerkvah in kapelah ustanov sv. Vincencija Pav. vsem vernikom p. o. tolikokrat, kolikorkrat po prejemu sv. zakramentov obiščejo cerkev ali kapelo in molijo po namenu sv. očeta.

21. Sobota. Bl. Angelina. P. o. istim kakor 9. dan.

22. Nedelja. Sv. Marija Magdalena. Sv. Lovrenc Brindiški. P. o.: a) članom br. sv. R. Telesa kakor 5. dan; b) članom br. preč. Srca Mar.; c) istim kakor 9. dan.

25. Sreda. Sv. Jakob. P. o. članom Družbe sv. Petra Klaverja, ako molijo za razširjanje svete vere in po namenu sv. očeta.

26. Četrtek. Sv. Ana. P. o.: a) članom škapulirske br. karmelske M. b. kakor 2. dan; b) istim kakor 9. dan.

27. Petek. Bl. Marija Martinego. P. o. istim kakor 9. dan.

29. Nedelja, zadnja v mesecu. Sv. Marta. P. o.: a) vsem, ki trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec; b) članom sv. R. Telesa kakor 5. dan; c) onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

31. Torek. Sv. Ignacij Loj. P. o. članom br. sv. R. Telesa kakor 5. dan. — Dalje v jezuitskih cerkvah vsem vernikom p. o. tolikokrat, kolikorkrat po prejemu sv. zakramentov obiščejo cerkev in molijo po namenu sv. očeta. Kjer pa je za te odpustke določena prejšnja ali naslednja nedelja (kakor n. pr. pri sv. Jožefu v Ljubljani), se dobe ti odpustki dotični nedeljo, katero določi cerkveno predstojništvo.

Prošnje in zahvale.

Iv. Piščanc priporoča sebe in svojo družino dragim bralcem »Bogoljuba« v molitev v več zadevah. — F. K. se priporoča presv. Srcu J. in M., sv. Antonu, sv. Roku, sv. Jožefu in sv. Tereziji D. J. za zdravje bolnih nog. — V. F. se priporoča presv. Srcu J., Materi božji, da bi bila njega prošnja kmalu uslišana. Kongr. Lesjak Anton se priporoča Materi božji, sv. Tereziji Det. J., † škofu Slomšku in † Baragu za ozdravljenje hude živčne bolezni. Prosi tudi za prošnje bralcev »Bogoljuba«.

Jože Š., kongreganist, se priporoča presv. Srcu J., Mariji na Rakovniku, sv. Janezu Bosku, sv. Konradu, sv. Jožefu, sl. b. M. T. Ledochowski in dušam v vicaah za pomoč v neki zadevi. Priporoča se tudi v molitev red. osebam.

M. in C. M. (Žiri) se zahvaljujeva Mariji Pom., sv. Jožefu, sv. Antonu P., sv. Tereziji Det. J., da sva bili hitro rešeni iz težkega položaja. — Mar. družbenka se zahvaljuje Mariji Pom., sv. Srcu J. in sv. Mali Cvetki za ozdravljenje živčne bolezni. — T. D. se zahvaljuje presv. Srcu J., Lurški Mariji in sv. Antonu za pomoč v veliki potrebi. — Josip Sicherl, org. v p. v Domžalah se zahvaljuje presv. Srcu J., Brezmadežni, sv. Jožefu, sv. Bernardki, sv. Tereziki za uslišane prošnje v nevarni bolezni.

Za mesec julij

priporočamo za skupno in domačo pobožnost knjižico: Molitve v počaščenje sv. ran in predragocene krvi našega gospoda Jezusa Kristusa. Knjižica se dobiva za ceno Din 4.— v prodajalni H. Ničman v Ljubljani. Nočni častivci v Ljubljani jo rabijo že mnogo let. — Segajte po nji posebno častivci in častivke presv. Srca Jezusovega.

Zavaruj

sebe in svoje imetje

pri

naši

slovenski

Vzajemni zavarovalnici

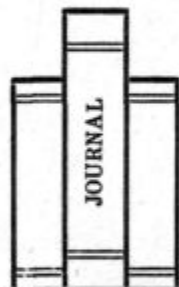
v Ljubljani

Zastopniki v vseh farah

Najceneje in najbolj kupite raznovrstno blago za moške in ženske, druke, platno belo in pisano, razno perilo, in tudi špecijsko blago v domači trgovini

A. Jurkovič v Ormožu

SALDA-KONTE
ŠTRACE - JOURNALE
SOLSKJE ZVEZKE - MAPE
ODJEMALNE KNJIŽICE
RISALNE BLOKE
ITD.

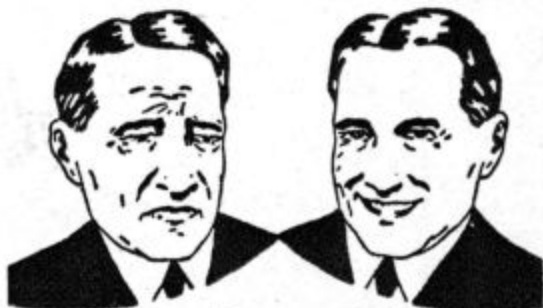
NUDI PO IZREDNO UGODNIH CENAH

KNJIGOVEZNICA

JUGOSLOVANSKE TISKARNE

V LJUBLJANI

KOPITARJEVA ULICA ŠT. 6/II

Preje

Seda

Prava uteha za živčno bolne!

Tako nenadno izpremembo v prav za prav kratkem času - že **v nekaj tednih** povzroči samo naše preizkušeno redilno sredstvo.

Brezplačno in poštne prosto pošljemo vsem, ki se obrnejo na nas, obširno razpravo o tem redilnem sredstvu.

Število onih, ki so poslušali naše nasvete in se na ta način rešili svoje bolezni, je izredno veliko

Pišite še danes na spodaj navedeni naslov:

Poštno zbiralno mesto:

Ernst Pasternack. Berlin S. O.,

Michaelkirchplatz 13, Abt. 89.

Samo s tem znakom
pristno

Ime SCHICHT jamči
za kakovost

SCHICHT^{ovo} JELEN MILO